

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

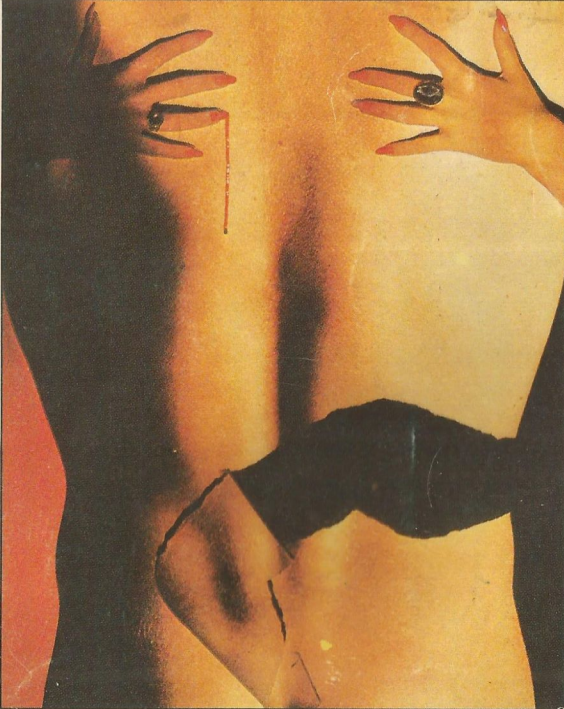
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FÜSUN ERBULAK

Sokak Erkeği

Fusun ERBULAK, 1943 İstanbul doğumlu. Lise öğrenimini Notre Dame de Sion Fransız kız lisesinde tamamlarken, Belediye Konservatuvarı Tiyatro ve Bale bölümlerinde dört yıl süreyle okudu. 1962’de Dormen Tiyatrosu’nda profesyonel oyunculuğa başladı. 1964’de meslektaşı Altan Erbulak’la evlendi, Sevinç adında bir kızı var.

Bu arada Edebiyat Fakültesi felsefe bölümünde iki yıl okuyan Erbulak’ın başlıca yapıtları şunlar:

NİÇİN GEÇ KALDIM? (1968)

60 GÜNLÜK BİR ŞEY (1984)

BURGU (1985)

DELİKİR İLE KIRMIZI BAŞLIKLİ SEYİRCİ (1989)

SOKAK ERKEĞİ (1990)

Bu kitabın yayınlandığı tarihte henüz taslak halinde olan **BİR EPİK GREV** başlıklı bir öykü ile, **AŞK ERMİŞİ** **BHAGWAN** adlı bir çevirisi de var Fusun Erbulak’ın.

SOKAK ERKEĞİ
Fusun Erbulak'ın romanı

*

1990 Cep Kitapları A.Ş.
Yayın Hakları: Fusun Erbulak / Cep Kitapları A.Ş. 1989

ISBN: 975-480-026-X

*

Cep Kitapları: 73/Anlatı dizisi: 035
Birinci baskı: 1990

*

Dizgi ve film: Cep Kitapları/Moonstar/Canon LBP-4
Ofset baskı: Teknografik Matbaası

FÜSUN ERBULAK

SOKAK ERKEĞİ

Piyerloti Caddesi 7-9 Çemberlitaş-İstanbul

P. Kodu 34400

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Kırk yaşını geçmiş, dul ve
çocuklu hemcinslerime...*

(Şiir ve yazılarından alıntı yapmama
izin veren Veysel Çolak'a teşekkürlerimle.)

HASRET

*"Yüz yıl oldu yüzünü görmeyeli,
belini sarmayalı,
gözünün içinde durmayalı,
aklının aydınlığına sorular sormayalı,
dokunmayalı sıcaklığına karnının.*

*Yüz yıldır bekliyor beni
bir şehirde bir kadın.*

*aynı daldaydık, aynı daldaydık.
Aynı daldan düşüp ayrıldık.
Aramızda yüz yıllık zaman,
yol yüz yıllık.*

*Yüz yıldır alacakaranlıkta
koşuyorum ardından."*

*

Ustanın şairliğini bile aştığımı düşünüyorum. Bugün son kitabım ödül kazandı. Sevinçliyim. Şiir benim tutkum. Bir şiirdir yaşamak. Ödül karşılığı beş yüz bin liram olacak. Duyarlıyım. Uçurumlara köprü olmuşluğum var. Korkulası bir erkek değilim. Dünyada her şeyin "ünlem"le başladığına inanıyorum. Dizelerime hayran kalıyor kadınlarım.

*

"Her aldatışta iptal edilen aşklar"

"Paramparça oluyor uçları yaşamaktan."

*"Gülümsemesini bilmediğinden
Sevincini anlatamayan yüzüm
Değiş artık."*

"Anlamak yeter sevgisinin peşisıra gideni."

*

İyi bir şairim. Tarihe geçmem kaçınılmaz. Hem yara hem bıçağım. Kirlletildim, sürekli kirlletiliyorum. Yanlışlar yapıyorsam sorumlusu ben değilim. Gemilerim tek tek batırıldı. Açtığım ateşlere hep karşı ateşle yanıt verildi. Büyük yangınları söndürmek için karşı ateş açılır. Alevler birleştğinde, yangın söner. İşte Ayla, karşı ateş açtı bana; bu nedenle kaybetti beni. Ama bir olaydı hayatımda. Nereden başlasam? Öyküm kaleme alınacak kadar ilginç mi? Hiçbir şey bilmiyorum. Adımı bile unuttum. Ben Kafka'yım kuşkusuz. Anlaşılmak isterdim. Duru biçimde anlattıklarımı Ayla bile anlayamıyor. Ne kötü! Ben Dostoyevski'nin Prens Mışkin'iyim. Oblomov'um. Papatya'yım. Öldükten sonra papatya veya kardelen çiçeği olarak yeniden doğacağım. Aynı zamanda bir korsanım ben. Bazen kendimi hiç sevmiyorum. Ama genelde tapıyorum Kunt Erdem'e. Tek zenginliğim erdemlerim. Haksızlık etmekten hiç korkmadım; tek korkum kendime haksızlık etmem.

"Doğruyu biliyor yanlış yaşamaktan"

*"Ben bir şairim, fırtınadan yanayım
Bir silah bir silaha emanet edilebilir"*

Ayrılığı rüzgâr diye kullanıyorum."

"Çağırın deniz beni ve artık gitmeliyim.

Geceye şarkı bir kadını bırakmak olsun."

YUNT DAĞLARI'M

İnsan, Yunt dağlarını görmeden ölebilir. Ben bir edebiyat öğretmeniyim ve haftanın dört gününü Yunt dağlarında geçirmekteyim. Söylenecek sözüm var. Haftanın diğer günlerini İzmir'de tüketmekteyim ve şairim. Şiire tutkum nedeniyle kızımın adı Dize. Bin yaşında hissediyorum kendimi. Yaşamın bir imlası olmalı, bunu biliyorum. Her zaman dert dert üstüne, kadın kadın üstüne gelir. Bunu da biliyorum.

- Yorgunum, bitkinim.
- Çok mu çalışıyorsun Kunt?
- Dört gün öğretmenlik yapıyorum.
- Ya diğer günler?
- Düşünce üretiyorum. Yorgunluğumun nedeni de bu.

Her yaşamöyküsü biraz da bir bozgunun öyküsüdür. Bir yerinden başlayalım... Dağdaki odama sığınıp gecelerce okuyor, düşünüyor, yazıyorum. Tam sınırda, eşikteyim. Bu nedenle yazdım "Uçurum"u. Binlerce mektup duruyor odamda; kadınlarımin mektupları. Hangisi gerçekten kadınıim oldu? Hangisi emek verdi ilişkiye? Kendimi kendimle savaşıarak edindim ben. Beni, önce kendimden koruyacak birine gereksinmem var. Bir kez evlendim. Adı Meryem'di. Öğretmen, be-

nim gibi. Kızlarım nedeniyle nafaka yollamaktayım Meryem'e. Beni yoruyor. Bütün kadınlar yordu beni, anlayamadılar sancılarımı.

Yunt dağları hırçındır, geçit vermez. Bir dağ yerinden oynatılamaz. Üstünde gelincikler açar, ağaçlar boy verir ama hiçbirisi kalıcı değildir. Ben özdeşleştirdim bu dağlarla. Çektirdiğim acılar kimi zaman utanç verse bile, önemli olan kendi acılarımdır. Kendimi seviyorum... kendime hayranım. Kızlarımla ilgili sorunlar gündeme geldiğinde bile, iki gün düşünüp, kendimi tercih ettim. Yaşam ertelenmemeli. İşte gene Ayla'ya mektup yazmam gerek. Farklı bir kadın mıydı benim için? Önemседim mi onu?

- Kendi olanaklarıyla tatil yapsana. Sürekli Ayla'dan maddi yardım istemen, devrimci geçmişini zedelemiyor mu?

- Meseleyi şöyle koyuyorum. Hep burjuvalar mı rahat edecek? Üstelik onun erkeğiyim. Onu kocasıyla paylaşıyorum ve memnun ediyorum. Yatakta aradığını bulamamış bir kadın o. Bu gerçek benim silahım.

Anam, "Seni doğuracağıma yılan doğursaydım; dağlara kaçardı, kurtulurdum" demişti. İşte dağlardayım. Aslolan çelişkidir. Hiç kimseye uçurum olmadım. Neden anlamıyor Ayla şu ara bir başka kadınla ilişkim olabileceğini? Neden tutturuyor karar ver diye? Belki de bir sokak erkeği olarak bitireceğim yaşıntımı. Yazdıklarımда, dizelerimde tercihim bu değil ama, yaşarken sürekli birkaç kadını birden idare ettim.

Nefise tutkuydu benim için. Ve beni terk etti. Ona yazdığım mektupları bile bırakıp gitti. Ya da ben mi terk ettim onu, emin değilim. Üstüne gidebilir, evlenmesini engelleyebilirdim. Ama tembelim, yorgunum. Beceremedim. Belki de becermek istemedim. Yetinme duygum olmadığından. Ya Minay? Uzun bir birlikteliğimiz oldu Minay'la. Ve bir gece nefis bir sof-ra kurdu benim için; mumlu, çiçekli. Saatlerce seviş-tik... sonra bitirmek istediğini söyledi. Ceketimi alıp çıktım, nedenini bile sormadan. En devrimci şiir aşk şiiridir bence. Başka bir yerde, başka bir zaman demek istiyorum kadınlarıma, ilişki uzadığında. Ama onların beni terk edip gitmeleri, şair duyarlığıma uygun düşüyor. Ben bırakıp gittiğim halde, onlar beni terk etmişçesine şartlıyorum kendimi.

Param yok. Sürekli üşüyor, aç kalıyorum. Ayla hayatıma gireli biraz değişti bu durumum. "İyi ki var" diye düşündüğüm oldu. Uzun uzun yazdım ona. Ama şimdi kararsızım yeniden. Ona güvenemiyorum. O ise aşkının doruğunda. Israr ediyor. Otobüse binip buralara bile geldi. Sanki öpüp yeniden doğuracak beni. Teslim oldu. Ne istesem yapacak. Her şeye razı. Beni istila etmesi hoşuma gitmiyor ama acısından lezzet alıyorum sanki. Burası benim üssüm, rasathanem. Burayı tek delen kadın Ayla oldu. Şaşırdım, etkilendim ama hepsi bu. Manisa'da da birkaç kadının oldu. Çünkü güçlü bir erkeğim, sevişme eylemini hakkıyla beceriyorum. Ve erkek dediğin, şair dediğin hadım olmamalı.

Kendime ayıracak zamanım kısıtlı. Benim dos-

tum, sevgilim olabilmek herkesin haddi değil. Boşluk-tayım. Her yer kapkara. "Olma keser gibi hep bana, hep bana. Ol testere gibi bir sana, bir bana."

Önerdiklerimi uygulayabiliyor muyum? Hem ya-ra, hem bıçağım. Bu kesin. Ama Ayla ile ilişkimde ben kın gibiydim; O ise, kendine güvensizliği, örselen-mişliği nedeniyle hep bir hançer gibi. Ve sonunda ben bıçakladım onu; hem de sırtından. T.Williams'ın "Mrs. Stone'un Roma Baharı"nda olduğu gibi, "kayıp gitme" durumundayım. Bu anlaşılasi gelmiyor insanla-ra. Kimseye borcum yok. Bu iyi işte. Kullanım eşyala-rım, evim, şu ya da bu Ayla tarafından alındı ama onun bana borcu çok fazla. Ödenemeyecek kadar faz-la. Sevinemiyorum. Coşku dolu bir insan değilim ve bunun kafama kakılması kızdırır beni. Ayla oyuncuy-du. Kulisler, turneler, oyuncuların neşeli tavırları bile güldüremedi asık suratımı. Hayatı ciddiye alıyorum çünkü. Oysa Ayla'yı güldürdüğüm olmuştur. Bir şey istediğinde, "Nuh" demiştim bir keresinde, saatlerce gül-müştü. Şimdi yaşantımda Esmâ ve birkaç kadın daha var. Hiçbir şey sormuyor, yazdıklarımı okumuyorlar. Rahatım. Bağımsızım. Elimden pek fazla bir şey gel-miyor. "Aşkımız Tehlikede" diye yazmıştım, yıllar ön-ce. Aşklarımız sürekli tehlikede. Yüreğim çorak ve cimri. Aynı zamanda tüm gövdem yürek benim.

Ben Kunt Erdem'im.

*"Bir akşamüstü gelmiştin
Bir ufuk getirmiştin*

*Zaman kadar esmerdi yüziün
Belirsiz ve dağınık
Gene öyle oldu yanlışlarını alıp dönüşün.*

*Geçenler durup bakıyor bu aşkın enkazına
Bir gün gelersen geçmişe yaslanarak
Dokunma sakın yaralı anılara
Bırakalım bu yasak ilişkiyi ayrılıklar
beslesin.*

*Seni seviyorum diye yazmıştım
Üstünü çizmiyorum."*

Tüm basılı kitaplarımı armağan ettim Ayla'ya. Bu dizelerin altını çizmiş. Yazarlığa da soyunmuş bir oyuncu Ayla. Sosyolojik açıdan irdelediğimde, beğeniyordum yazdıklarını. Kadınıın olduktan sonra onu gereğinden çok önemseydiğimi fark ettim. Bana kimse baskı uygulayamaz, kimseden öğrenecek şeyim yok. Ben bir pınarım. Kana kana içilmeli acı suyum. Ayla'nın kızının anı defterine, kocasından ayrıldıktan sonra, birlikte geçirdiğimiz yaz aylarında birşeyler yazmıştım. Elif sevdi beni, yanılmıyorsam. Ayla anası olmasa, bana âşık olurdu, eminim.

İstanbul 29/07/88

Elif, sevgilim...

Bir kızsın, toplarsın dağların rüzgârını, dağıtırsın insanlara erken. Senin için böyle düşünüyorum. Demek ki böyle olmanı istiyorum. Anlatmak istediğim şu: Başkaları için yaşamasını beceremeyenler, kendile-

ri için yaşayamaz. Ya da yaşadığını fark edemez. Yetinmez olur. Sonunda daima mutsuzluklar, gerilimler, yaşama telaşı vardır. Bu batağa düşmeni istemem. Bu da sana bağlı tabii. Senin seçimine, yönelmelerine, tavır alışına. Öyle değil mi?

İnsan hayatında hep "ilk"ler vardır. İnsan ilk defa doğar. İnsan ilk sever. İnsanın ilk annesi olur. İnsan ilk defa ölür. Yani her şey ilk olarak başlar. Sen de hayatındaki ilklere özen göster. Hayatı yaşa, oynama. Zamanın ileriye aktığını unutma. Camın kırıldıktan sonra yapışmayacağı hep aklında olsun.

Bir gün beni anla.

Hayvan Adam
Kunt

Bana yazlıkta "Hayvan Adam" lakabını yakıştırmışlardı. Nasıl yazmışım bu satırları... Sanki ben değil bir başkası yazmış. Ya da aslım bu benim, bunu yazan kişi gerçek benliğim. Bilemiyorum. Ne olur anla beni Elif. Seni kızlarım kadar sevdim. Neden gizledim Anı'yı bilemiyorum. Fazla konuşmayı sevmemenden belki de.

– Kaç çocuğun var? Paralel telefonda dinledim. Anı adında bir kız çocuğu da sana 'baba' dedi.

– Bir tek kızım var. O da Dize. Diğeri de bana baba der. Meryem'in kız kardeşinin babasız çocuğu o. Evlat edinmek zorunda kaldım. Hepsi bu.

– Ölen abinin çocuğunu da evlat edindiğini söylemiştin?

- Doğru. Bu bağlamda üç çocuğum var sayılır. Nafakayı da bu ay denkleştirip gönderemedim.
- Ben yollarım.
- Sağol. Bana kol değneği olabilen, soluk almamı sağlayan ilk ve tek kadın sensin. İyi ki varsın.

*"Ne yapılabilirdi yalan örgütlenirken
Bir sevişirken arınabilir bu suçluluktan
Yanlışını seviyor doğrular ediniyor
Kurtaran çelişkisine daha bir sarılmalı."*

UMUT AŞKTADIR

Herkes bana karşı mı? Oysa hakkımda kötü düşünülmesini istemiyorum. Kahroluyorum, bekleniyor olduğumu bilmekten. Eski karım, kızlarım, sevgililerim, tümü bekliyor beni. Ne zaman dönsem sarılıyorlar çelik gövdeme, esmer tenimi soluyarak. Beni anlaşılır kılan, bileyen ayrılıklar, sürgünlüğüme çarpıp çoğalan yalnızlığım.

Durmadan uzlaşmaz çelişkiler çoğaltıyorum. Aşk alabora ediliyor. Yenile yenile yaşamaktan yorgunum. Aşklarım yüzünden yargılandım hep, Oysa benim işim artan acıları bölüşmek. Sevdiği şarkıları yasaklanmış bir adamım.

*"Bilebilirsin beni
Bir örümceği anlarsan eğer
Neden tutsak olur ördüğü ağa."*

Kal haydi, göze al gitmemeyi dediğim oldu. Bana

diyen oldu mu hatırlamıyorum. Cesur olduğum oranda korkak mıyım, bilemiyorum. Hep korktum. Kalırsam yenileceğime inandım; yola çıkmanın güzelliğine vurgunum bu nedenle. Anıların saldırısına uğruyorum.

*"Biliyor ki intihar edecek
Yaşantısında tek yanlıs kendini sayan"*

Ayla'ya yazdıklarım içtenlik dolu mektuplardı. Bazılarını bir dergide yayınladım. Ona kimselere kıyıp anlatmadığım öykülerimi anlattım. Adamın birinin bir balığı vardır. Birlikte dolaşıp dertleşirler. Dostlukları bir ayındır. Sevişmek de bir ayın olabilmeli. Bir gün deniz kıyısında, balık adamın kucağında otururlarken, aniden zıplar balık, denize düşer, boğulur. Dinlerdi Ayla. İyi bir dinleyici idi. Bu nedenle dört yılımı helal ettim ona. İhanet dolu bile olsa, dört yıl dört yıldır.

*"İhanet bir erdem olalı beri
Görmedik, böylesine yalnız hiçbir denizi."*

Karınca, sevgilisine kavuşmak için dağlara tırmanır olmuş. "Nereye gidiyorsun, küçücük halinle?" diye soracak olmuşlar. "Sevgilime gidiyorum" diye yanıtlamış. "Aptal olma" demişler; "dağlar dik, varamazsın sevdiğine, kavuşamazsınız." "Olsun", demiş karınca; "uğrunda ölürüm ya."

Ayla için yazdığım şiiri severim. Ayla kanımca, anılarının yaşında bir kadın.

"Kendine dadanmış, kalbiyle besleniyor"

*Anlatırken tutuldu dili
Şaşıarak baharın apansız ölümüne
Bir yanı okyanus bir yanı yalçın kayalar.*

*Bir tramvay anılardan usulca geçti
Cinayete hazır edince sen kendini
İçin nasıl da daralmıştı, bu korku yoruyordu
Kim bilir, bir hurcunlıktı belki de seninkisi.*

*Yoksa ağzına kadar dolu bir bulut olunamaz,
Uzun uzun anlatırdın boru çiçeklerini
Konuşurduk ve hiçbir şey söylenmemiş olurdu
Derinleşse de geçtiğin uçurumlar
Değil mi ki kış oldu, kar yağdı unutuldu.*

*İyice biliniyor dinmeyen nedir
Gün gelir hayat yorar, çelişkiler çoğalır
İnsan savunmasız bir aşka kapılabilir
Sonra çoğalan uğultular
Gene de yaralana yaralana sevilir,
İslanınca biten bir pulun ömrü sanki
Yağmalanır bir kadının sevinci
Sonrası yaşanmadan.*

*İnsan yüzleri alıyor sokaklara savrulan bir eskici
Bu yüzden kırılmıştır evlerdeki aynalar
Ürkme/sen, bir de tırnaklarını yeme/sen
Yaşamı çekilmez kaldı zaten
Ömrümüze yansıyan ufacık her silinti.*

*Başka bir zaman, bir başka yerde
Aşk anarşisttir, kendince savruk*

Her zaman hazırdır ayaklanmaya."

Kirpiler birbirlerine sarılamazlar. Dikenleri engel olur bu eyleme. Ancak batmayacak kadar yakınlaşabilirler. Oysa insan sımsıkı sarılabilen bir canlı. Ne güzel. Gene de aşklarımı hep bir mızrak mesafesinde yaşadım. Kimi zaman karşı taraf izin vermedi onu bozguna uğratmama, kimi zaman da ben. Belki de dikenlerim var benim de, kirpi misali. Hiç emek verdim mi? Tembel ve yorgunum. Ayla emek verdi. Hâlâ veriyor. Bu hali hem komik geliyor bana, hem de kızdırıyor. İstila edilmek istemiyorum.

Kartallar yükseklere uçup başlarlar sevişmeye. Kimi zaman doruğa ulaşamadan, kayalara çarpıp parçalanırlar. Yani yek diğerinin doyum momentini doğru saptayabilen, uzun zamandır birlikte olan kartallar, ölümden kurtulur. Bu nedenle mi paramparçayım?... Kardelen çiçeğini seviyorum, bir de hercai menekşeyi. Ayla'yı papatya ile özdeşleştirmiştım. Uzun bir kırgınlık olacak onun için, beni unutmak; başı dertte benimle bu bitişini yaşarken. Korkutmuyor onu söylenen yalanlara inanmak. Benimse yaşama telaşım var.

*"Devrilmek daha kolay ve kesin
Bir bıçağın ağzında olmaktan.*

*İstenirse gidilir yokluğuna alışılır
Değil mi ki her yaşantı biraz da
Bir bozgunun öyküsü."*

Ayla duygularını, ayrılığa dönüştüğünde aşk san-

dı. Bu nedenle güvenemem ona. Yanlış yaşanırsa kuşatıcıdır sahte duygular ve korkunç olmalı bedenın ölmeden soğuması. Ayla bir salak belki de. Teçhizatsız savaşa çıkan, gözü dönmüş bir salak. Örgütsüz delilikleri ile sonuç alamayan, sürekli yeniden yanılarak yaşamaktan bıkmayan bir... Onu hiçbir dönemde tek bir sözcükle özetleyemedim. Beni sevdiğine inanıyorum ama paranın belirleyiciliğine tutsak o. Satın alamayacağı değer yok gibisine geliyor. Ve işte Kunt Erdem'i satın alamıyor.

*"Yaşantımda sarmaşıkları öğrendim hep.
Acıyı
Bu beni açıklar."*

Bekle dedim. Kendince bekleyemiyor. Ondan belki de olanaksız istiyorum. Bana rağmen, hayatımda kalsana diyorum. Bir dizemde ise, "Böyledir bekleyişler ölüme benzer" diye yazmışım. Yazdıklarım, yaşadıklarım değil sanki. Onları belki de kendime öneriyorum. Ama bir kadın sabırlı davranıp, hiçbir şey sormadan bekleyebilir. Bunun tersi sahip olma, mülk edinme duygusudur. İnsan bıçaklanmış sorudur, tarihi bilinmeli. Kuşatıcı bir su diye anılmak mutluluktur ben-ce.

"Durmadan vuruyorlar çoğalan aşklarımı"

Kendime söylediğim her yalan günümü kirletiyor. Her düş kırıklığının bir sesi vardır. Beni anlamalarını isterdim. Yaşamla hesaplaşmam bitmedi. Yatakta ka-

dınlarımın hakkını veririm. Ne var ki bu beceri ya da güzellik, terse tepen bir silaha dönüşebiliyor. Kopamıyorlar benden, ırgalıyor,  steliyorlar. İ ime gelmiyor da değil bu tutumları. Hemen hemen her kentte beni bekleyen çok sayıda kadın olması, co kumu diri tutuyor, taze kan veriyor bana. Beni bekleyerek ya lanıyor kadınlarım. Herhangi biri değilim. Ben Kunt Erdem'im.

KARIM MERYEM İLE KIZLARIM DÜZE VE ANI

Ordu'da doğmu um. 1954 Ağustos'unda. Hem Aslan, hem Başak burcundanım. Kendimi bildiğimde oldukça gaddardım. Silahı ve d v  meyi seviyordum. Karate kurslarına aynı dönemde katılıp, siyah kuşak aldım. Karım beni taşıyabilecek,  z mseyebilecek kapasitede değildi. Evlendik. Altı yıl sürdü evliliğimiz. G zeldim. Hep güzel kaldım. Karım da Türkçe  ğretmeni, benim gibi. Anadolu'nun pek çok kentine atandık; birlikte ve ayrı ayrı. Kızlarıma emek vermedim. Onları seviyorum kuşkusuz ve bu sevginin altını çizmeye gerek görmüyorum. Bu da anla ılası bir tutum kanımca. Bir duygu abartıldı mı sahtedir.

Hatırlamadığım pek çok sevgilim oldu. Ben anım-sadıklarımın dan söz edeceğim. Ankara'ya gitmem gerekmi ti. Hangi yıld, karım daha iyi hatırlar. Devrimci olmaya karar vermiştim. Kardeşim Mehmet'i ben sanıp vurdular. Ya ıyor olmamı ona borçluyum. Yor-

gundum. Okuyor, yazıyordum. Yaşantımı diyalektik kuşatmıştı. Bir dergi çıkartıyorduk. İkinci kızım doğmuştu ve bebekliğini bilemedim. Ankara'da tanıştım Minay ile. Onun da iki küçük çocuğu vardı, o da öğretmendi. Kendi kızlarımdan esirgediğim babalığı, onun çocuklarında tattım, rastlantı sonucu.

*"Yüzüm gölgelenirse, unutma sakın
Aynı ufka bakalım yoksa giderim
Denize çıkan yolları kapat
Sana alıştım. Anla ki dağlarımı özletme
Senin için cam kırdım çiçek çaldım
Yorgunum susamışım, saat kaç
Hava ne kadar soğuk
Bir yorgan gibi üstüme seril
Beni öp ısınıp saklanayım."*

Fırtınası olmayan denizi sevmezdi Minay ve bir gülümsemeydi korkusuzluğu. Onunla yaşamak bir takım oyunuydu. Ellerimi kesip atabilirdim ona yanaşacağı körfezler sunmasam. Sevdam güzeldi, belalı da olsa. Her şeyi bölüşmeye ölümüne var mısın, diye sordum. Yanıtını biliyordum. Evet, diyecekti. Duldu, evlenmek istiyordu.

*"Ben yanlıştın korkağtım
Başımız kavgalıdır güvendir beni."*

Yaşamak, insanın kendisini değiştirmesidir. Olmasıdır acıların ortağı. Yanlıslara karşı gelmek, umdu büyüttür. Beklemektir yeri geldiği zaman. Di-

renmekteki güzelliği aramaktır bulana kadar. Yaşamak, imlâya gelmez garip bir ortaklıktır. Varlığı çelişkilerle bağlı. Mutluyduk. Ona evlenme teklif ettim. Zengindi. İlk kez onun sofrasında tattım karidesi, havyarı. İlk kez giydim bir kadının özenle seçtiği kazakları, pantolonları ve ilk kez harçlık aldım bir kadından. Eşit bir ilişkide para kimdeyse, o harcar. Ortaklaşa bir yemek pişirmek kararındaysa iki insan, biri yalnızca tuzu koysa, diğeri gerekli bütün malzemeyi, bundan doğal bir eylem olamaz. Ve bir gün karım çıkageldi, iki kızımızla. Ben yatakta yarı çıplak yatıyordum. Salona geçtim. Minay ve Meryem'in ortasına oturdum; pijama pantolonum ve atletimle. Halının üzerinde dört çocuk oynuyordu. Dördü de bana "Baba" diyordu.

– Neden gizledin evli olduğunu?

– Bilmiyorum. Beni kirletmeyin.

– Hangimizi seviyorsun?

– Yersiz ve erken bir soru.

– Ayrılmak mı istiyorsun?

– Bilmiyorum. Üstüme varmayın. Beni anlayın, rahat bırakın. Silkinmek, arınmak istiyorum.

Minay o gece mumlu çiçekli bir sofraya hazırladı. Yedik, içtik, sabaha kadar seviştik ve gitmemi istedi. Kısa bir süre sonra da evlendi. Birkaç kez denedimse de yeniden birlikteliği, yanıtı hep "Hayır" oldu. O ara getirdi karım Songül'ü, ortaklaşa evimize. Malatya'daydık. On altı yaşında minnacık bir öğrenci kız. Şiir yazıyor ve benden ders almak istiyor. Karım sabahçı.

Çıkıp gitti. Ne var ki uyardım onu. "Bu kızcağız ben-den hoşlanıyor, bizi yalnız bırakma" dedim. Songül'ün buğulu bakışları istekli. Kucağıma oturttum. Göğüsle-rini okşadım, boynunu ısırdım. Bacaklarının arasında eyleme geçti parmaklarım. Soluk soluğa kaldığında içeri girdi karım ve kıyamet koptu. Kızın abisi bıçakla-dı beni. Bir ay hastanede yattım ve solculuk gerekçe-siyle açığa alındım. Meryem refakat kaldı yanımda ve bağışladı beni. Mitoman'mışım. Öyle diyorlar. Vız ge-lir. Mitoman olmak hakkına sahiptir insanoğlu, bu gaddar dünyada. Kimi yalanlar gereklidir ve yıllar son-ra yalan doğruya dönüşür.

İzmir'de arkadaşım çok. Sevgililerim de. Belkis duldu. Minik bir oğlu vardı. Sevişirken müstehcen söz-cükler kullanır beni delirtirdi. Paralı bir kadındı. Za-ten yaşantım boyunca hep teslim alındım. Hemen he-men hiçbir kadın benim seçimim değildi. Kapatıldım, ırzıma geçildi. Belkis'la Avrupa'ya gidecektik. O sıra-da tanıdım Anita'yı. Turistti. Çok güzel sevişebilen bir kadın, hayranlık uyandırır. Anita'nın yarışılmaz be-cerisiydi sevişmek. Umursamaz ve güçlü bir kadındı. Hamile kaldı ve ülkesine dönüp doğurdu. Bebeğin res-mini yolladı bana. Ne o gelebilirmiş, ne de benim pe-şinden gitmemi istermiş.

Meryem de hamileydi; üçüncü çocuğuna: "Aş er-mem diğer ikisine benzemiyor, oğlan bu" diyordu. Se-vindim. Çünkü erkek kardeşlerimden biri daha ölmüş-tü. Bu kez trafik kazasında. Anamı teskin etmek için gittim Ordu'ya. Haykırıyordu. Ve o gün anladım ka-

dınların ne denli yoğun acı çekebildiklerini. Unutamadım ölen kardeşlerimi. Ama acıları örgütlemem, eskirtirim. Kendimi sevmek, korumak hakkımdır. Şiirlerime konu oldular, kadınlarım gibi.

Yaz tatilini tek başıma geçirmeye karar verdim o yıl. Karımın bileziğini kendi rızasıyla satıp, Marmaris'e gittim. Olcay'ı orada tanıdım. Su gibi duru, ökse-ye yakalanmış kuş gibi hüznü ve heyecanlı bir kızdı. İki ay kadar seviştik. Şiirlerimi ezberledi. Onun için de bir şiir yazdım ve İzmir'den gemiye bindirip uğurladım. Ağladı. Hâlâ bekliyor beni, biliyorum. Doğum günlerimde, yeni yılda hep kart atar.

Eve döndüğümde karım üç ayını doldurmuştu. Hiçbir şey sormadı. Kocas ve çocuklarının babasıydım. Baskın, kültürlü, ağzı laf yapan, eli kalem tutan bir erkektim. Bana tapıyordu. Bunca sevilmemin nedenleri arasında seks gücüm ön planda, bana kalırsa. Ben ise bir kadına yüreği, beyni nedeniyle tutulmayı yeğledim hep. Böyle bir kadın olacak mı bilmiyorum.

Aniden tanışiverdim Nefise ile. Paneller, açık oturumlar gündemde, o ara. Zırt pırt gidiyorum İzmir'e. Para yetiştiremiyorum. Kızlarımı bağıma basıyorum kimi yağmurlu akşamlar. Ve sonunda, tayfun durulduktan sonra evime, karıma sığınacağımı, gerçekten baba olacağımı biliyorum. Nefise İzmir'de. Vurgun yiyorum sanki. İnce, uzun, siyah saçlı, isteklerinde sonuna kadar direnen, hırçın ve güzel bir kadın. Birlikteyken bile yazıyoruz birbirimize. Çağlayana benziyor sonra aniden dümdüz, sığ bir denize dönüşüyor. Tes-

lim alıyor beni ve boşanmaya karar veriyorum. "Sonuna kadar beklerim seni" diyor. Tüm cimriliğime karşın ona bir bilezik satın alıyorum. O ara tayini çıkıyor Van'a. "Burada kal" diyorum; "Sen Van'a gel" diye yanıtlıyor. Anası babası bana vermek istemiyorlar onu. Şöhretim kötü. Meryem'e diller döküyorum. Evliliğin bana göre olmadığını, bağımsız kalırsam onu daha çok isteyeceğimi ve benzeri gerekçeleri öne sürüyorum, bıkıp usanmadan. Üç celsede boşanamıyoruz. Nefise iliklerime işlemiş. Hayatta en sevdiğim kadın o! Bir fazlası olamaz. Bu fırsatı kaçırmamak için katil olabilir insan.

Ve bir gece boynumda mor lekelerle dönüyorum eve.

- Boynundaki lekeler ne?
- Doku kanaması geçiriyorum.

Önce üzülüyor karım sonra o da doku kanamalarıyla gönderiyor beni Nefise'nin koynuna. Kolayca örgütlüyorum yalanlarımı ama Nefise, Meryem değil. Dayatıyor. "Boşanamazsan ayrılmalıyız."

İşte o gece karnını tekmeleyerek kanama geçirmesine neden oluyorum, istemediğim karımın. Çünkü karnındaki çocuğu silah olarak kullanıyor. Kimse tutsak edemez beni, ben bentleri aşar giderim. Oysa dost kalabilir, anlayış gösterebilirdi. Biraz daha dayatırsa, anasının evini yakacağımı, okula gelip onu rezil edeceğimi söyleyip Van'a gidiyorum. Düşük yapıyor. Ben Van'dayım. Hayatımın kadını orada. Dördüncü celsede boşanmış Meryem; kendi isteğiyle. Bunu duydu-

ğumda belli belirsiz bir hüznü kaplamadı değil içimi ama Nefise'nin koynundaydım; karım olacaktı. Oğlum o doğuracaktı.

Boşandığım anda bitiverdi farklılığım, büyüm sanki. Daha özensiz ve rahat davranmaya başladı Nefise. Para verdiğinde ne zaman işe başlayacağımı sorar oldu. Oysa onun peşinden Van'a kadar gelmiş, düzenimi sarsmış, oğlumı öldürmüştüm. Ve bir gece otobüse binip İzmir'e geldim. Arkadaşım Mutlu'nun evine. Kordon'a çıktık. Berran ile tanıştırdı beni sevgili Mutlu. O gece yer yatağında, acele ettiğimi, hiçbir kadına teslim olmamam gerektiğini, bir kez daha kavradım. Evlilik karabasandı, prangaydı, tutsaklıktı. Durumumu anlatınca gözleri nemlendi Berran'ın.

- Senin için dağları devirebilirim Kunt. Hiçbir şey düşünme. İzmir'e, evime yerleşebilirsin. Yalnızca şiir yaz sen, gerisini dert etme.

- Aman sakın. Beni yeterince tanıımıyorsun ki güzelim. Böyle konuşma.

Ertesi sabah Günnur'un koynundaydım. Yaşantımın bir imlası vardı artık;

- Ben bir sokak erkeğiyim. Yanlış ilişkiler, bencil kadınlar beni sokak erkeğine dönüştürdü. Ben aslında masumum.

- Seni bu halinle seviyorum. Kal benimle ne olur.

Mektup yazdım Nefise'ye. Aramızdaki erkek-kadın ilişkisi bitse bile, diğer sayısız insani ilişkinin ölümsüz olduğunu, birbirinden süslü ve etkileyici satırla di-

le getirdim. Onun Kunt'u hep onun kalacaktı. Bu giden bir başkası idi. Bir sokak erkeği!... Belki de bir kez daha evlenmeyi göze alamayan bir korkak. Yeniden dirildi Nefise'nin yangını. Ve sayfalarca yazdı, yalvardı bana. Nedense diplerinde, yanibaşlarındayken alışıp, doyuyorlar bana, "Gidiyorum" dediğimde çıldırıyorlar. Oysa ben çok fazlasını istiyorum. Bu da beni haklı kılıyor neden olduğum acılar, hüznler, elemeler konusunda. İşin bir diğer yanı daha vardı, bu arada. Nefise'ye olan tutkumu bilen dostlar, saygın kişiler, bu kararımı eleştirebilirlerdi. Sonra bu davranış biçimim şiir'e yakışmazdı. Tam tersini gündeme getirdim. Beni terk eden Nefise olmalıydı. Yüreğime basmış, beni uçuruma itmişti. Bu veriler Kunt Erdem'in şiirine uygun bir malzeme oluşturmaktaydı.

Altı ay kadar sonra çocuklarımı görmeye gittim. Bu ara Meryem'e trafik kazası geçirdiğim için, aylardır hastanede yatmakta olduğumu bildiren, acıklı bir kart atmayı da ihmal etmemiştim. Berran ile Günnur'un kızlarım için aldıkları armağanları, büyükçe bir çantaya doldurup, çocuklarıma kavuştum. Üstüme çullandılar. Kaçan babalar daha mı değerli oluyor diye düşünmeden edemedim. Meryem tam bir hançerdi artık. Onca yüksek sesle konuşmasa, bir hafta kadar kalabilirdim yanında. O gece yattık.

- Beni özledin mi?
- Evet. Maalesef evet.
- Bana haksızlık ettin. Her yerde aleyhimde konuşuyormuşsun.

- Ya sen? Beni yaşayan ölü konumunda terk edip gitmedin mi? Oğlumuzu öldürmedin mi?
- Sen bana daha çok çocuk doğurursun. Şu anda iyi misin, mutlu musun?
- Seni çok özlemişim.
- İyi ya işte, keyfini çıkart. Gerisini kurcalama. Beni her gece koynunda bulamazsın ki! Ama ara sıra gelir seninle yatarım, merak etme.
- Çocukların gereksinimleriyle başa çıkamıyorum. Biraz para bırakamaz mısın?
- Hiç param yok. Oto-stop'la döneceğim.
- Seni hâlâ bekliyorum. Salaklık bu!
- Fena mı? Ne güzel"... Hep T.Williams'ın kitaplarında mı olacak çelişkiler, şaşırtıcı durumlar? Yaşantımızda da var olmalılar. Aslolan çelişkidir.
- Mutluluk yok mudur?
- Mutluluk Meryem'ciğim yanar söner bir yıldızdır. Bak gökyüzüne, kapkara bu gece. Yıldızsız. Söyle bakayım, ne yapıyoruz?... Söyle... söyle.

DÜNDEN SONRA YARINDAN ÖNCE

İstanbul'da bar işleten bir arkadaşım vardı. Aniden Bizans'a gitmeye karar verdim. Ve barda fedai olarak çalışmaya başladım. İstanbul bütün kadınlardan güzel ve akıllıydı. Yedi ay boyunca hem dergilerde, gazetelerde yazılarım çıktı, hem de ciltlere sığmayacak oranda yoğun yaşadım. Bu kentte kadınlar erkeklerin sorumluluğunu üstlenmek istemiyorlar. Sel-

pak mendil gibi kullanılıp atılıyor erkekler, aksesuar muamelesi görüyor. Oysa ben çok istendiğim halde, hayatlarında kalmayıp, çekip gitmeyi yeğlerdim. Öyle olmadı.

– Hadi bakalım, az sonra kocam gelecek. Sen yaylan artık. Her şey çok güzeldi. Sen de fena değildin.

– Bir kez daha birlikte olabilecek miyiz? Arayayım mı?

– Bilemiyorum. Bakarız. Belki başka bir zaman, başka bir yerde. Kafana göre takıl. Benden sana hayır gelmez. Muamelen çok iyi idi. Teşekkür ederim. Kimbilir kimler yetiştirdi seni.

Bu dialog hemen hemen her seferinde tekrarlandı ve çoğu zaman cebime tıktırılan kâğıt paralar miğdemi bulandırdı. Ne var ki acıma duygularını ben kamçıliyordum.

– Karımdan ayrılmak zorunda kaldım. Beni terk etti. Tek bir çöpüm bile yok. Her şeyi ona bıraktım. Bir tek kızım var. O da lösemili. İki ayda bir kanı değişiyor ve çok para gerekiyor.

Aslında söylediklerim yalan sayılamazdı. Beni eve bağlayabilmek için Meryem, Dize'nin gövdesinde siyah lekeler oluştuğunu, bunun kan kanseri olabileceğini yazmıştı bana. Yalanı o başlattı. Burjuva kadınları ise para verirken erkeğine, kendi gereksinimi dışındaki kadarını veriyorlar. Yani tabaktaki artığı, köpeğe kemik atarcasına veriyorlar. Ben de zorluyorum onları ve görüyorum ki, kanser gündeme geldiğinde, öde-

me devasa boyutlara ulaşıyor.

Acaba Berran beni unutmamış olabilir mi? İzmir'e döndüm ve yılların arkadaşı Turgay'ı aradım.

- İyi ki geldin, dedi. Nefise'den yediğin vurgun hâlâ yüreğini deşiyordur. Sen duyarlısın, bilirim. Sahi evlenmiş Nefise, haberin var mı?

Yoktu. Demek bana söylemeden evlenebilmiş. Yeniden Van'a gidip, hayatını kaydırmayı planladım bir an ama Turgay ilginç bir kadından söz etmeye başlamıştı.

- Ayla adında tiyatrocu bir kadınla tanıştım. O da acısının doruğunda. Evli, bir kızı var. Çirkin bir yasadak ilişkinin üstesinden gelme savaşımı veriyor. İkiniz birbirinizi onarabilirsiniz. On beş gün kadar burada turnedeler. Ne dersin Kunt?

- Bilmem ki!...

- Kadınlar nedeniyle üzülmeyi istemiyorum artık. Gece oyuna gideriz.

Nasıl da isterdim bir ilişkiyi taş taş üstüne koyarak geliştirip, çatıyı tamamlamayı. Biliyorum en güzel, en doğrusu vazgeçilmez olabilmek. Böyle bir kadın tanımadım. Beni anlayacak, şefkat gösterecek anaç bir kadın bulabilsem, farklı davranabilirim. Turgay'ın bende görmek istediği erkek modeline vurgunum. Değişmek, sokak erkekliğinden kurtulmak istiyorum. Beni rahat bırakmayan kadınlar aslında. Üstüme çullanan, ırzıma geçen sonra en küçük bir yalanım ya da yanlışımda beni hançerleyen, hep kadınlar. Sever görünüp sevemeyen hep karşı cins.

- Karın nafaka davası açacakmış. Haberin varmı?

- Eyvah!...

Telefon ettim Salihli'ye. Kızlarımın sevinç dolu çılgınlıkları nedeniyle tam dört jeton harcamak zorunda kaldım. Sonunda Meryem aldı ahizeyi.

- Karıcığım, uslanıp sana sığınacağım günler yakın, inan. Sen benim ilk ve son limanımsın. Ben ise bir korsan gemisi. Sakın dava açma. Kaç para istiyor-san belirle, ben yollarım. Bir cesede ateş edilir mi? Çocuklarının babası ölürse eline ne geçer?

İşi bağlamıştım. Tiyatroya gittik. Güzel bir oyun. Sahnede orta yaşlı, ilginç bir kadın. Oyundan sonra kulise götürdü Turgay beni.

- Ayla, işte sana sözünü ettiğim Kunt!

- Şair-i muazzama, öyle değil mi?

- Öyle denebilir. Şiirde bir durak sayılıyım Ayla Hanım.

Oba'da kalıyorlarmış. Tokalaşıp ayrıldık.

- Neden taarruza geçmedin babacığım?

Turgay bana "baba" der. Aramızda belli bir usta - çıracak ilişkisi vardır. Hem şairlik konusunda hem de kadınlara ilişkin.

- Ne bileyim. Hem yorgunum hem de pek yüz vermedi sanki. Belki de hoşlanmadı benden.

- Mümkün mü baba? Üstelik yaralı. Çivi çiviye söker diye düşünüyordur.

İki gün sonra Sisi adlı pastanede buluşulacakmış. Turgay parça başı çalıştığım kitapçıya koşarak gelip

verdi bu haberi.

– Mutlaka gel. Kuşu kafeste bil.

Koku sürüp, en temiz gömleğimi giyip, bir iki kitabımı el çantama sokuşturup gittim Sisi'ye. Birkaç oyuncu arkadaşını da getirmişti Ayla. Neşeli, güleç, boyalı idi. Önemsemişti buluşmamızı anlaşılan. Her konuda söyleyecek sözü, savunulacak iddiaları ve acımasız bir feminist tavrı vardı. Geveze bir kadın. Herkesin bilip eleştirdiği yasak ilişkisinden bile rahatlıkla, cümlelerini küfürlerle donatarak, ulu-orta söz ediyordu. Ben ise edebiyattan, felsefeden, yaşamdan, ilke ve erdemlerden.

– Yoksul bir insanım. Tek zenginliğim erdemlerim.

– Bu gece Oba'ya gelsenize Turgay. Boş odalar var. Parasını ben öderim.

Oyunu bir kez daha izleyip gittik Oba'ya. On sekiz kadar kadınlı erkekli, şöhretli şöhretsiz oyuncunun koskocaman rakı sofrasında, iki saat gülüp konuştuk. Tümü bana isterik, heyecanlı, sinirli göründü. Ayla'nın odası iki kişilik. Turgay'a başka bir oda açtırttı ve yukarı çıktık. Hemen banyoya girip ağzımı ve organımı yıkadım. Külotum biraz kirli miydi ne? Ayla geceliğini giyip yatmış bile. Yanına yatmayı denedim, engel oldu.

– Kendimi onarmadan girişeceğim yeni ilişki, benim kadar seni de zedeleyebilir. Üstelik çivi çiviye söker kabilinden, Can adında tutarsız, oldukça hasta birine de takılıyım. Belki Bodrum'a gelecek.

– Peki neden çağırдың beni öyleyse? Bir psikopat gibi davranıyorsun. Çektiklerini hakettiğini düşünmeye başladım.

– Sen şairsin. Anlarsın diye düşündüm. Konuşup dertleşelim ama seninle yatamam henüz. Hazır değilim.

Öylesine istiyordum ki onunla yatmayı, güç bela kendi yatağıma uzandım, yüzükoyun. Konuştuk. Yaşadıklarını anlattı. Ben de. İlginç sorular sordu, sıkıştırdı beni. Ben de. Sabahleyin kahvaltı edip İzmir’e indik. Onu kitapçı arkadaşlarımla tanıştırdım. Venezia’ya götürdüm. Gece oyundan sonra tiyatrodan alıp, M.Reşat’ın evine bile götürdüm. Balkonda saatlerce içip konuştuk. O gece de aynı yatakta, sevişmeden yat-tı benimle.

– Çocuğun var mı?

– Evet. Bir kızım var. Adı Dize. Karımdan ayrıldım. Nefise’den yediğim vurgun hâlâ gündemde. Kardeşimin ölümü de çok sarstı beni.

– Biliyorum. Turgay anlattı. Ben yıllardır evli ve mutluydum. Benim de bir kızım var. Yıllar sonra ilk kez aldattım kocamı ve eşekten düşmüşe döndüm. Kendimi bağışlayamıyorum.

Ertesi gün, tanıdık bir kitapçıda, ortaklaşa bir imza günü organize ettim. O kendi yazdığı kitabı imzaladı, ben de kendiminkini. O da aşkının bozgununu yazmıştı, ben de. Hangimiz bir insan yüreğinin tüm içtenliğini sergilemişti, tartışılır.

– Kendime güveniyorum. Sana Can’ı unutturabi-

lirim. Bir güzellik yaşatabilirim. Gelirse ve her şeye rağmen, bana rağmen birlikte olursanız, giderim. Ne dersin?

– Sana acı çektirmek istemem Kunt. Sen farklı, önemli bir insansın. Belki de günümüz erkeğinin yüz karasısın.

– Bu iltifat adına sana teşekkür ederim Ayla. Evet ben önce insanım, sonra erkek.

Hoppala, hem yaşamış olduklarının hüznünü, isyanını sıfırlayamamış, hem de bana acı ektirtmekten söz ediyor.

– Nerede oturuyorsun Kunt?

– Evimi boşalttım. Ev arıyorum. Eşyalarım depoda. Ama Alper’lerde kalabiliriz. Seni çok seven ve merak eden bir de karısı var Alper’in. Psikologdur.

– Desene çok gereksinmem olan bir insan... Uzun süredir tedavi görmekteyim.

Ve o gece gitmedi Ayla Oba’ya. şaibeli bir oyuncuyu görmek adına, birkaç kişi gelmişti Alper’lere. Ayla formdaydı. Yüzünde abartılı sahne makyajı, elini kolunu savura savura, kahkahalar atarak, bir erkekler genelevi kurulması gerektiğinden söz etti.

– Kadın da parasını bastırıp, beğendiği erkeği seçip, odaya ekilebilmeli.

Herkes güldü. Ben, bu işten çok para kazanabileceğimi, iyi bir sermaye olduğumu ileri sürdüm. İlk kez bir oyuncu girmek üzereydi yaşantıma. Beni alt edebilir mi, yaşarken de oynar mı diye düşündüm ama evvelallah ben Kunt Erdem’dim. Abartılı neşesine karşın

dalıp gittiğini, gözlerinin donuklaştığını ayırımsadım. Bana uygun bir tarlaydı. Onu göze alabilir, bir müddet değişiklik, şaşkınlık yaşayıp, defolup gidebilirdim. Yorgundum; genelde aç ve parasızdım. Evsiz barksız!... Yıllardır yaz tatili yapmamıştım ve güneşte bile üşüyordum.

– Yıllar var denize giremedim.

– Ben buradan Bodrum’a geçeceğim. İstersen gelebilirsin.

– Param yok. Gelemem.

– Bende var. Yövmiyelerimi de biriktirdim.

– Jigolo mu olayım yani? Mümkünü yok.

– Jigolo kanımca, hoşlanmadığı, sevmediği kadından, görev icabı para alan erkektir. Eşit, güzel bir ilişkide kadın parası diye bir kavram devreye giremez. Zaten bu yaklaşım kapitalist toplumun, gerçek aşka düşman, yoz yaklaşımıdır.

– Haklısın.

Daha yatmadan Bodrum’a götürme vaadi hoşuma gitmedi değil. Salona serildi yatağımız. Fazla uzatmadan, bir kez daha caymasına fırsat bırakmadan, sevecen ve yumuşak bir saldırıya geçtim.

– Utanıyorum, korkuyorum; dedi.

– Saçmalama.

Uzun zamandır kimseyle sevişmediğimden bekleyemem, mahcup olurum diye endişeliydim. Zaman kazanmam gerekiyordu.

– İstersen vazgeçebiliriz, dedim.

– Saçmalama, diyerek çekti beni üstüne.

Bu ilk gecemizde tüm maharetimi sergileyemediğim halde, bağırttım onu. Demek ki diğer kadınların koynunda gösterdiğim performansla tanık olsa uçacak. Göğsümde uyudu; birkaç kez teşekkür ettikten sonra. Bir teselli aracı gibisinden girmiştım yaşıntısına.

Köye gitmem gerekiyordu, ikmaller için. Dört gün yok oldum. Telefon da etmedim. Bu numara, yani yatıp aramamak, her kadına söker. Kulise girdiğimde küskündü.

– Merhaba tek gecelik sevgilim... aşkım. Merak etme, bundan böyle kimse üzemez beni.

– Salaklaşma. Bir yandan ev arıyorum, bir yandan öğrencilerimin ikmalleriyle ilgilendim. Ve geldim işte.

Sonra Turgay'ın evinde nefis bir gece, sonra İbrahim'lerde nefis bir gece... yazışmalar, konuşmalar. Sürekli yazıyor bana. Oysa tek yazan ben olmalıyım. Sevişmenin bir ayın olduğunu söylediğimde nasıl da teslim oluverdi. Konuk olarak kaldığımız evlerin çocuklarına armağanlar alıyor, yiyecek getiriyor. Oysa benim çok paraya ihtiyacım var. "Gerek yok bütün bunlara" dediğimde, karşı çıkıyor.

– İnsanlar sevişebilmemiz için evlerini seferber ediyorlar. Bu eylem, karşılığı zaten ödenebilemez bir iyiliktir, öyle değil mi? Yük olmayalım hiç değilse.

Kızıma da armağanlar alıyor. İki kızım olduğunu neden söylemedim? Turgay da tek kızım var sanıyor; diğer arkadaşlar da. Hem de kan kanserli bir kız. Ama Ayla'ya kanser olayından henüz söz edemedim.

Etmek istemiyorum sanki. Unutulsun bu yalan!

Gene iyi hissetmiyorum işte kendimi. Kayıp gitmek istiyorum, programlı yaşamak değil. Ayla belirleyici. Programına sıkı sıkıya bağlı. Benim ise teklif edebileceğim hiçbir seçenek yok. Sunulabilecek herhangi bir alternatiften yoksunum. Balık yemek, yanmak, denize girmek ve alabildiğine sevişmek istiyorum. Yeni kadınının gövdesi, ileri yaşına rağmen hoşuma gidiyor.

– Seni tiyatroya bırakıp, Kordon’a ineceğim.

– Paran olmadığını biliyorum. Al şunu lütfen, sakın yanlış anlama.

Aylardan Haziran. Yıl 1985. Avucumda on bin lira. Kordon’dayım. Esmâ geliyor karşıdan. Yıllardır gözüm var bu kızda. Çok da genç. Yaklaşıyor.

– Nerelerdesin? Ayla ile takılıyormuşsun, öyle mi?

– Bilmem.

– Zaten hiçbir zaman, hiçbir şey bilmezsin. Benimle Kuşadası’na gelir misin? Devre mülk evimiz var.

– Bodrum’a gideceğim. Ama bu gece birlikte olabiliriz.

Babasının yalısına gittik. Ve kayıkhanede seviştik, Esmâ ile. Hayatıma devre devre girip çıktı Esmâ; kalıcı olmadan. Hiçbir zaman onu sevip sevmediğimi sormadı; tüm ilişkilerimi de helal etti. Sürekli söylediği şeydi.

– Sen bilirsin. Ben memnunum. Gerisi senin so-

runun. Beni ilgilendirmez. Karar senindir.

Yorgunluğuma karşın bir boğa gibi sevişebildim, ıslak yüzeyde. Yüzü gözü morardı Esmâ'nın. Ve genç kızlığını bozduğumu ayırımsadım. Ürktüm birden.

– Kaç yaşındasın?

– Yirmi beş.

Sahi ben kaç yaşındayım? Bin yaşında hissediyorum kendimi. Kaç kez öldüm ben? Yalanla bezenmiş tutkuların şairiyim. Her şeyi anlıyorum, özellikle kendimi. Kimseyi zorlamıyorum ki! Bile isteye giriyorlar koynuma ve sıklaşıyor nefesleri, her seferinde.

– Hoşça kal Kunt. -

Kızım ağır hasta benim. Çok üzüldüklerinden mi inanmak istemiyorlar. Yalan söylerken açık vermemekle, doğru söylemek aynı şey, değil mi?

20.30 otobüsüne bindik bir pazar gecesı. Yol boyunca onu üzmeyeceğimi, yaralarını saracağımı anlattım Ayla'ya ve son kitabımı armağan ettim. İlk sayfasında şunlar yazılı idi: "Kunt Erdem'den korkulacak bir şey olmadığını anlatabilmek isterdim, sevgili Ayla." Şiirlerimi kötü okuyormuşum, öyle diyor. Acaba ben katıksız bir oyuncu muyum? Maskem yüzüme bir güzel kaynaşmış mı? Gözleri doldu ve elimi tuttu.

– Nal kadar yüzüğünle elimi tutma. Üstelik herkes tanıyor seni.

Alyansını çıkartıp cüzdanına yerleştirdi.

– Kocamdan ayrılamam. Çok destek oldu bana, taşıdı beni. Ona borçluyum. Onu çok sevdim.

– Böyle bir şeyi düşünmek bile yanlış zaten. Siz

bir bütünsünüz.

- Farklı bir şey söylemeni yeğlerdim.
- Kimbilir. Belki ilerde söylerim.

Evlilik cüzdanı sormayan bir motele indik. Çardaklı, lüks bir motel. Ve Bodrum'un barlarla tıknefes olmuş caddesinde yürüyüşe çıktık. Sevinçliydim. Asık suratıma, tüm karamsarlığıma yağmen beni sevindirebildi zaman zaman oyuncu kadını. Kızını aradı. O da özlemeyebiliyor kızını; tıpkı benim gibi. Bu iyi işte. Görevlerinden çok haklarına bağımlı; bu da iyi. Önce kendini, kendi gövdesini düşünüyor. Tıpkı benim gibi. Bir şey başladı işte. Sorgulanmaması gereken, doludizgin bir şey. Belki bir aşk. Nereye kadar sürerse sürsün. Bodrumspor'dan denize giriyoruz. Gümüşlük'e gidiyoruz. Gözü başka erkeklerde. Yatağını paylaşmış olanlarla karşılaştığında beni yok sayıp, onlarla gülüşüyor. Kıskanır gibi oluyor ve hemen öldürüyorum bu duygumu. Nasılsa aldatacağım onu sürekli. Bunu biliyorum. Ama onun aldatmasına izin vermeyeceğim; kocasıyla bile. Bunu da biliyorum.

*"Bir gönülde iki sevda olamaz
yalan
olabilir.*

(...)

*Bu sıcaklarda seni düşünüyorum
bilmiyorum aklımda en çok kalan ne
gözümün önüne gelen
boynun mu bileklerin mi*

çıplak ayağın mı
bana benim olurken söylediklerin mi?"

Usta sevdiği kadınları yazıyor, ben ise beni sevmiş kadınları yazıyorum. Sevmek ne mene bir duygu? Belki de hiç tatmadığım, tadamayacağım bir duygu, bir hastalık. Ayla'ya tutulabilirim belki çünkü kocası var. Hepten gelemiyor. İstanbul'a dönecek. Ben İzmir'de kalacağım. Aramızda aşılması gereken bir mesafe var. Bir de Yunt dağları var. Benim sığınağım. Ne Ayla o dağlarda yaşayabilir, ne benim İzmir'de bir evim olabilir; ne de İstanbul'da sürekli bir konutum. Ben göçebeyim. İlk kez ne yaşayacağımı merak ediyorum. Sartre ile S.de Beauvoir hayranı, yeni kadını. Söylediklerini not ediyorum; dizelerime ilham kaynağı olabiliyor. Hoş, kadınlarımın tümü şiir yazdırtmıştı bana ama ilk kez bir kadın bilmediğim veriler sağlıyor benim için. Şiirlerimi pek beğenmiyor ve utanmadan, sincap gibi sırtarak söyleyebiliyor bunu.

– Sen roman, öykü, anı yazsana. Mektupların şiirlerine bin basar.

– Terbiyesizlik etme, haddini bil. Ben Kunt Erdem'im.

– İyi de ben seni hiç tanıımıyordum. Otuz bir yaşında olduğuna göre, iyi bir şair olsan, seni tanımam gerekirdi.

Şeytan, İzmir'e dön diyor. Ama yedeğimdeki para kısıtlı. Bok gibi parası da var onun, besbelli. İyi bir tatil yapıp öyle dönerim.

Şimdi de gözü çantacı Mustafa'da. Saklısı gizlisi yok, açık açık sulanıyor oğlana.

– Ne zaman döneceksin İzmir'e?

– Dönmemi mi istiyorsun?

– Bilmem.

– Ben senin oyuncağın değilim. Otel ve yemek paralarını ödüyorsun diye, gel dediğinde gelip, git dediğinde gidecek bir herif de değilim. Bunu böylece bilmeni isterim.

– Özür dilerim. Yanlış anladın. Hadi yat limanına gidelim, istersen.

Arada bir telefon ediyor iskeleden. Yüzü allak bullak.

– Kimi aradın?

– Kızımı.

Sabahladığımız bir gün yeniden soruyorum.

– Kimi aradın?

– Can'ı.

– Sonuç?

– Geliyormuş.

– Ne zaman?

– Yarın sabah.

– Ne yapacağız?

– Çok ayıp biliyorum ama biletini aldım. Dönmeni istiyorum. Ya da biraz sabret, konuşup halledeyim her şeyi. Seninle kalabilirim. Ama ona takılıyım. Beni istemeyebilir. Çok utanıyorum ama yalan söylemeyi hiç beceremedim.

– Bunca örselenmişliğe rağmen niye diretiyorsun? Yeni bir ilişkiyi beslemek, onarılması gereken eski bir ilişkiden daha umut vericidir, öyle değil mi? Yanlış insana acı çektirteceksin oysa bunu Can'a yap-

man gerekir. Kendini düşünsene. Seni seviyorum.

Nasıl söyledim bunu? Üstelik gerçektir. Can'a dönmelerini, aralarının düzelmesini istemiyordum. Onu taşımak, avutmak istiyordum. Boru çiçeklerinden söz etti daha sonra; birbirlerine sarılarak öldüklerini anlattı. Biliyordum ama ilk kez duyuyormuşçasına dinledim onu.

Hadi Gari'de buluştular Can ile. Sarıldılar birbirlerine. Vurgun yedim. Aynı gece otobüsle gidecektim. Biletimi almıştı. Can, kızıl saçlı hoş bir erkekti. Neler yaptılar bilmiyorum; neler konuştular! Dört saat sonra otele geldi. Bana para bıraktı. Son bir kez yatma teklifimi reddetti. Özür diledi. Ona yazdığım mektubu okuyup, kuruttuğum minik çiçekleri özenle çantasına yerleştirdi. "İşte bir kez daha kaybediyorum. Bir kez daha ötesi yar diyorum. Defalarca yattığım kadın nerede? Acılarımı başka acılar mı yok edecek?" gibisinden bir şeyler yazmıştım, yanılmıyorsam. Onu bekleyeceğimi, bozguna uğradığımı da yazmıştım. İlk kez mi yalvarıyordum bir kadına, tam olarak hatırlamıyorum. Dağarcığımdaki güçlü, etkileyici cümleleri kullanıyordum. Ne var ki bir insan yüreğinin tüm içtenliği ile yazmıştım o satırları. Bir saat kadar kaldı yanımda, yüzümü okşadı ve gitti.

- Beni geçirmeye gelecek misin?
- İzin verirse gelirim. Belki de birlikte geliriz.

Otobüse binmeden karşılaştık barlardan birinde. Aynı masaya oturduk, üçümüz. Can'da savaşı kazanmış bir faşist tavrı vardı. Yüzü güleç, tavırları sert. "Kı-

zım", diyor; "Yavrucuğum" diyor Ayla'ma.

İzmir'e dönerken benzeri duygular yaşattığım kadınlar olup olmadığını düşündüm. Vardı. Ben de davranmıştım böylesine ve belki de bir bedel ödüyordum. Umutlarımı çalmıştı Ayla, beni öldürmek istemişti. Bu nedenle tutkundum ona; yalnızca bu nedenle. Bir kedi gibi kalsa yanımda, nasılsa eskitecektim onu, bı-kacaktım. Her ilişki biter nasılsa. Onlarınkı de bitecek. Turgay'ı aradım. Bu bozgunu def etmem gereki-yordu.

- Oyuncu bunlar babacığım. Serbest yaşarlar. Boş ver. Hem bakarsın arar yeniden. Belli mi olur? Bana öğrettiklerini sana mı satayım istiyorsun? Es-ma'yı ara, en iyisi.

Bir de ağlaşır kadın kısmı, erkeklere ilişkin dert-ler sergilendiğinde. Oysa kadınların tümü kalles, tü-mü katışıklı. Bir yanda kocası, bir yanda unutamadığı âşığı, diğer yanda teselli nedeniyle bulup, başının der-de girdiği Can, bir yanda ise koskoca bir şair. Bunun bedelini ödemeli. İşte gene ölmek istiyorum. Param da var. En iyisi kızlarıma gitmek. Bu kez on gün kal-dım Salihli'de. Meryem'le balayı yaşadık adeta. Duy-muş Ayla'yı.

- Bu kez bir oyuncu, öyle mi?

- Yalan. Her duyduğuna inanma. Yalnızım. Ok-yanus kadar yalnız. Bir sessiz harf gibi yaşıyorum karı-cığım.

- Hep açık denizlerin insanı oldun. Oysa sığ su-larda huzur, mutluluk vardır. Ne zaman dönersen ka-

bulümsün. Burada senin için çarpan bir yürek var ve de kızların. Babalığını savsaklama bari. Seni seviyoruz.

İzmir'e döndüğümde Murat Bey, Bodrum'dan üç sabahdır bir kadının aradığını bildirdi. Murat Bey bir mukavva fabrikatörü. Parça başı çalışmak zorundayım orada; haftada bir iki gün.

– Bu sabah gene arayacağını söyledi.

Telefonun başında örümcek tuttum. Arayan Ayla idi. Heyecandan kekeledim az biraz.

– İyi değilim. Eğer hâlâ istiyorsan beni, İzmir'e gelebilirim.

– Ne zaman gelirsin?

– Hemen. Öğlen on iki otobüsüne binerim.

– Garajda karşılarım seni, konuşuruz. Kendine iyi bak.

Aslında bana yakışan, "şansını kaybettin" demektir. Diyemedim. Boynu sevişme izleri, morluklarla dolu geldi.

– Güzel geceler geçirmişsin.

– Sana öyle geliyor. Bir kez daha haddim bildirildi. Sen gider gitmez zehrini kustu. Kırk bin lira istedi; fotoğraf çekecekmiş ve dost olduğumuzu, ilişkinin ölü doğum olduğunu, seni taşıyamayacağını söyledi. Bir kez yattık. Hepsi bu. Çok aradım seni; kızında olduğunu söylediler.

– Gene kanının değişmesi gerekti.

– Neden? Nesi var?

– Yok bir şeyi. Sen deyyuslara acırsın ancak. Oy-

sa her insanın dağarcığında, boşboğazlık etse, acınacak pek çok malzeme vardır.

– Söyle lütfen. Nesi var Dize'nin?

– Lösemi. Şu anda altı yaşında. Sekiz yaşına kadar direnebilirse yaşayacak. Ama umudum yok.

Öyleysine üzöldü ki utandım az biraz. Sonra Anı'nın resmini gösterdim ona. Anı'yı Dize olarak tanıtmak zorunda kaldım.

– Benim kızım senin kızındır. Belki, eğer bir gün istersen, sana doğurabilirim.

– Mutlu olursa kurtulurmuş. Doktor arkadaşım bu nedenle karıma dönmemi önerdi.

– Haklı. Dönsene.

– Uzun uzun düşünüp kendimi tercih ettim. Ona armağan bile alamıyorum, veremedenden öölürse ne yaparım diye düşündüğömden.

Günlerce ırgaladı hastalık konusunu. Yok altınlarını satıp, kızımı Londra'ya gönderebilirmiş, yok çok iyi bir uzman doktor tanıyormuş. Sonunda bir sinir krizi geçirip, onu teskin ettim.

– Bu benim gerçekliğim. Lütfen kes artık. Bana güç ver, yardımcı ol.

Bir hafta içinde tuttuk kiralık bir odayı. İçini halı kaplatıp, perde bile taktırttı.

– Eşyalarını da depodan alıp getirelim, hadi. Tamam mı canım?

– Bak Ayla. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben Orhan'la birlikte oturuyordum. Haftanın dört günö zaten dağ köyünde kovuk gibi bir odada yaşıyo-

rum. Her şey ortaklaşaydı; sonra Orhan evlenince ayrıldık ve eşyaları ona bıraktım. Tümünü. Sana yalan söyledim.

– Neden peki?

– Bilmiyorum. Utandım belki de.

– Bu nedenle utanmak sana yakışmıyor. Varlıklı olsan seni daha çabuk ve daha çok seveceğimi mi sandın?

– Ne olur uzatma. Anla beni... anla! Eşyam yok. Eşyasız da yaşanır. Kitaplarım var benim.

Kemeraltı çarşısından, açılır kapanır bir yatak, fermuarlı bir dolap, bir küçük yazı masası ve bir iskemle aldık. Bankadan para çekmek zorunda kaldı bu kez. Elleriyle yerleştirdi odayı ve birkaç aylık kirasını ödedi.

Onu bir gece İstanbul'a yolcu ettim. En kısa zamanda ona gidecektim. O da belli aralıklarla para yollayacaktı. Sözünü tuttu. Ben de tuttum sayılır. Onbeş günde bir cuma sabahları İstanbul'a gider oldum. Bu arada Rezzan'ı aradım. Yıllar öncesinin cimri bir sevgilisi.

– Paran yoksa evde yiyelim. Erkeğe para yedirmem bilirsin.

Hiç değişmemiş. Beş yılını paylaştığı erkek, günlerden bir gün, bir başka herifle çıkagelmiş ve Rezzan'a "Bu adamla sevişmeni istiyorum, ben de seyredeceğim; ancak bu koşulla hayatında kalabilirim" demiş.

– Ne yaptın peki?

– Bir kez razı gelirsem tedavi olur, beni kıskanır

ve vazgeçer diye düşündüm. İğrenç anlar yaşadım ve sürdüremedim. Hâlâ seviyorum onu.

– Seni teselli etmek isterdim ama gücüm yok.

Erkek milleti ne mene gaddar olabiliyor ve kadınlar ne denli dirençli, hayret ediyorum. Kadın, ilişki can çekişirken bile, erkeğine sahip çıkıyor. Erkekler adına utanıyorum. Ne var ki benim gibi pürüzsüz, tertemiz erkekler de kazık yiyorlar. Gene de kadınlardan yana bir tavır sergilemeliyim şiirlerimde. Böyle olduğunda okuyucu sayısı çoğalacaktır; şiir dünyasına imzamı atmam, ölümsüz olmam şart. Ne olur sanki insanlar anlasa beni. Kimi zaman bukalemun gibi renkten renge girsem bile, genelde erdemliyim. Bu kadar cık doyumsuzluk, tutarsızlık hakkım benim. Hep kullandım ama hiç teslim olmadım. Kendimi kendimle savışarak edindim.

Eşcinsel arkadaşım Demir de ürkütücü bir yaşam öyküsü anlattı. Birlikte yaşadığı erkeğin karısıyla yatmış. Kadının üç yaşında bir de oğlu var. Yani Demir hem kadınla, hem de kocasıyla ilişkide. Sonunda boşanmış kadın; yakında evleneceklermiş. Koca intihar etmiş. Demir panik içinde.

– Hangisini teselli edeceğimi, hangisinde kalıcı olabileceğimi kestiremiyordum. Soruşturma bitsin evleneceğim Hale ile. Ne yapabilirim ki! Atlet komple bir insanım ben; biseksüelim.

– Kadın biliyor mu kocasının da sevgilisi olduğunu?

– Bilmez olur mu? Aklı sıra benimle evlenerek

onu cezalandıracaktı. İntihar olayı devreye girince, hevesi kursağında kaldı.

Yakın çevrem iğreniyor Demir'den. Ben ise anlıyorum onu. Herkesi anlayabilme yeteneğine sahibim. Yanlışlarına sahip çıkan insan erdemlidir. İnsan savunmasız bir aşka kapılabilir. Kendim bu konuma düşmezdim diye varsayıp, düşene tekme atamam. Kendimi seviyorum, kendimle barışığım. Yunt dağları gene hırçın ve güzel. Santraldan okulu bağlatıyor Ayla; her Allahın günü arıyor beni.

– Bu cuma gelecek misin?

– Kızımın gene kanı değişecek. Haftaya gelebilirim belki. Kendine iyi bak.

Postaladığı para miktarı çoğalıyor böylece. Burada lanetlenmesi gereken kişi ben değilim. Ayla ve benzerleri. Sınıfsal bir sorun.bu. Ben hep emekçiydim; onlarsa alıcı, sömürücü. Çalışsa bile keyfi için çalışıyor; hiç para sıkıntısı çekmemiş bir kadın o. Bu tip insanlar gönderdikleri paranın ne işe yaradığını sınırlar. Öylesine istendiğinde helal etmezler çünkü cimridirler. Kaşıkla verip sapıyla çıkartırlar. Kan değişimi öğesini kullanmaktaki maksadım, bu cimriliği, bu haksızlığı zorlamak. Kendimle hesaplaşırken beraat etmemin nedeni burada gizli işte. Haklıyım. Ne yaptığımı, neden yaptığımı biliyorum. Hem evrimci, hem devrimciyim. Çocukları eğitiyorum ve şairim. Ayla faiz alıyor, kira alıyor, emekliliği ve işyerinden maaşı var; kocası da zengin ve cömert. Ücretimi belirleyemez benim, beni satın alamaz. Hoş bir kadın bir bakıma. Baldırla-

rı sert, organı dar. Gövdesini eskitemedim henüz. Zaman zaman özlediğim oluyor onu. Daha az arasa, daha sık özleyebilirdim. Sıkboğaz ediyor. Tam unutmuşken, ya da örneğin Zeliha'nın koynundayken, avunurken bir güzel, bir bakıyorum Varan kargoyla viski, neskafe, fındık fıstık, dergi, kitap yollamış. Yumuşayıveriyorum aniden; şerefine kadeh bile kaldırıyorum. Takistile bir daire buldum Hatay'da. Aslında bana bu evi alabilir.

Hanife uğradı odama. Adresi Turgay'dan almış. Bir şair arkadaşımın sevgilisiydi; bende karar kıldı. Bu nedenle suçladılar beni, yıllar önce. Ne yapabiliyordim ki! Bu kez tersledim onu.

– Artık net, bire bir, bir ilişki yaşamak istiyorum. İhanete paydos. En azından şimdilik.

– Ayla'yı seviyor musun bari?

– Bana böyle soru sormak kimsenin haddi değildir. Böyle soru olmaz.

– Beni hiç sevdin mi?

– Hoşlanmadığım bir kadınla yatmadım hiç. Seninle birkaç ay seviştiğime göre...

– Evet...

– Defol git artık. Evet'i meveti yok bu işin.

Ağladı. Kadınlar ya ağlar ya da güler zaten. Başkaca bir eylemde bulunmazlar. Bir de bağıra bağıra orgazm olurlar. Ya hep, ya hiçcidirler. Erkek arkadaşlar genelde seks yaşamlarından şikâyetçi; kadınları bir türlü memnun edememekten yakınıyorlar. Benim, kendimi bildim bileli hiç böyle bir sorunum olmadı.

"Dilinizi ısırsın, daha geç boşalırsınız" diye öneride bulunuyorum; beceremiyorlar herhalde. Bu işin okulu yok ki!

Köye gepeğenç bir öğretmen hanım atandı. Gelmesiyle gözlerini ayıramaz oldu benden. Okul çıkışı evine uğradım. Kahve pişirdi.

– Fal kapatabilirsiniz, dedi.

Fala inanmam ama kapattım.

– Bir ağaç görüyorum. Ağaç değişikliktir. Hayatınızda köklü bir değişiklik olacak.

– Bu değişiklik siz olur muydunuz? Yalnızım. Bir çöl gibi. Kör bir bıçak gibiyim; çaresiz.

Hiç ertelemeden giriverdim koynuna.

– Akşam yemeklerini birlikte yiyebiliriz. Çamaşırlarınızı da getirin, yıkarım.

Mesleğine âşık, varlıklı bir kadın. Adı Hacer. Babası para yolluyor sık sık. Tanışalı aylar geçtiği halde bana hâlâ "siz" diyor. Benimle birlikte oluşuna inanmıyor, beni yüceltiyor. Ona evlenme teklif ettim.

– Acele etmeyin... Hele birbirimizi tanıyalım.

Geçmişimle ilgili soru sormuyor. Umarım ilişki tavsayana kadar sormaz. Dantelli perdeleri var. Çarşafı tertemiz. Ev yemekleri pişiriyor ve gövdesi ince. Hep zayıf, uzun siyah saçlı kadınları yeğledim. Bu da öylesi. Nefise'm çocuk doğurmuş. Adını Kunt koymuş olabilir mi? Meryem'in bir talibi varmış. Acaba evlenir mi? Ayla kocasından ayrılır mı? Ünlü ve varlıklı bir herif. Kimim ben? Ne yapıyorum? "Bir şair her gün yarım şişe rakı içebilmeli" demişti bir panel-

de, meslektaşlarımdan biri. "Bu kadarcığını bile yapamıyorsa, bu işte bir yanlışlık var demektir." Ben Kunt Erdem'im. Çok fazlasını hakediyorum. Sonuç almak adına her yol mübahtır. Hafta sonu Ayla'da olacağım. Bakalım ısmarladıklarımın tümünü aldı mı? Taşınması zor oluyor. Kargo ile yollamaya alıştırabilsem, bu hamallıktan kurtulurum. Oldukça yüklü bir maddi talebim oldu. Eminim onu da karşılayacaktır. İstemeden de veriyor ama daha çok kendini düşünüyor. Bu nedenle güvenemem ona. Teslim olursam, gerçekten tek kadınımlı olursa, "Defol git" diyecektir, biliyorum. Özlüyormuş beni. İyi, hoş özlesin ama gece yolculuğu yoruyor beni. Uçak parası yolladığında ise, paraya kıyamıyor, gene otobüsle geliyorum. Bir kız arkadaşının evine gidiyorum, sabahın köründe. En geç on birde, o da geliyor. Çabuk çabuk anlatıyor günlerinin nasıl geçtiğini, sorunlarını, kocasıyla kızını, yeni oyunun provalarını. Kahvaltılık getirmiş oluyor ve hemen yatıyoruz. İliklerimi kurutuyor adeta. Bunca açlık çeken bir kadın tanımadım; doymak bilmiyor. Her şeyi ifrat. Sevgisi de. Bu sevgi bir gün nefrete dönüşürse ne yaparım diye düşündüğüm oluyor.

– Boşansana.

– Neden?

– Soruya soruyla yanıt verilmez. Neden boşanmıyorsun?

– Kalıcı olup olmadığını bilmiyorum.

– İşte gene sınıfta kaldın. Miras bırakmak için devrim yapılmaz, kızım. Bana nesne muamelesi yapı-

yorsun. Aklın sıra ücretimi de belirliyorsun. Senin yerinde olsam Kunt Erdem için çok daha fazla şey göze alırdım.

– Niçin bunca kırıcı konuştuğunu anlamış değilim. İlişkiye emek vermemiz, özen göstermemiz gerektiği kanısındayım.

– Sen, sizler bunu beceremezsiniz.

– Nerden biliyorsun?

– Tarih kanıtlar bunu. Sınıfsal konumun uygun değil de ondan.

– Seni seviyorum. Giderek daha çok sever oldum. Tutkunum sana.

– Bu iyi işte. Bana layık ol. Sevgimi haket. Bana kocanın eskilerini getirme. Ben iyi, yeni şeylere layığım. İnsanlar en güzele layıktır.

YILKI ATI

Ben bir yolkı atıyım. Bana kimse sürekli eşlik edemez. Yolkı atı taylarını bile özleyemez. Onu durdurmak olanaksızdır; çitleri aşar, devirip geçer. Ve yolkı atı güzeldir. Ben bembeyaz bir yolkı atıyım. Belki bir gün yeterince yürekli, dirençli bir kısırak çıkacaktır karşıma ve beni hatalarımla kabul edip sevebilecektir. İşte o gün, çok sevmesem bile, kalıcı olacağım. Onu özlemek, terk etmek istemeyeceğim. Bana dağlarımı ve diğer kadınları aratmayacak bir sevgili karşıma çıkmadı bugüne dek. Bundan ötürü suçlu sayılamam.

Ayla'nın oyunu başladı. Gidip izlemem gerekiyor.

Oysa bir yandan öğretmenlik, bir yandan dergiye yetiştirmem gereken yazılar, basılacak kitaplar, diğer yandan İzmir'deki sevgililer nedeniyle başım dertte. Ne olur sanki ısrar etmese, ne zaman geleceksin diye sormasa. Şaziye de şair benim gibi. Sık sık buluşuyoruz Pasaport'ta.

– Seni merak ediyorum Kunt. Benim sevgilim olur musun?

– Bir kadını reddetmek günahların en büyüğüdür.

Ayla'nın döşediği, kirasını ödediği odada seviştik onunla. Ne var ki başarılı bir süreç geçiremedik. Aklim başka yerde miydi, ya da Şaziye kendi isteğiyle tıptış tıptış koynuma girdi diye mi başarısız oldum, pek bilemiyorum.

Yazmak insanı rahatlatıyor. Yüreğim öylesine tıka basa dolu ki, anlatıp boşaltmazsam yüküm ağır gelecek, eminim. Yaşanan paylaşıldıkça sevgi büyümüş. Ben ise yalnızlığımaya sığınıyor, hiçbir şey paylaşamıyorum, gövdemden başka. Kızlarımı özlüyorum ara sıra. Karıma yaptıklarımı düşünüyorum. Sonra, nasılsa beni taşıyamazdı, kültürsüzdü diye düşünüyorum. Kızlarım hem ana, hem babanın sevecen dört adet gözünü, aynı anda üzerlerinde duyumsayamadılar, benim yüzümden; biliyorum. Bana hesap soracakları günler yaklaşıyor. Bu nedenle ürünlerimi insanlığa armağan edip, tarihe malolup intihar etmeliyim. İnsanlara kötülük düşünmeyen, kötülük yapmayanları seviyorum. Sürekli üşüyorum. Sevgi insanı ısıtır; ayrılıklar da insanı

üşütür. Ben birlikteyken bile ayrı olduğumdan mı sürekli üşümekteyim, yaz aylarında bile?

Ben içine ağlayan bir erkeğim. Kimse gözyaşı dök­tüğüme tanık olmadı, olamadı, olamaz. Ağlamayan in­san yoktur demeyin. İçine ağlayan insanlar vardır. Sev­ginin gerektirdiği şekilde davranmak elimde değil. Ama sevebiliyorum. Demek ki kimseye yeterince gü­venemiyor, kullanıldığımı düşünüyorum. Vefasız olu­şum bundan. Ayrıldıktan sonra uzun süre görüşemeye­ceğimi bildiklerim, isteğimi diri tutabiliyorlar; Ayla gi­bi. Uzağımda olmasa o da çoktan yitikler listeme katı­lırdı. Tanışalı altı ay oldu ve yeni yılda ona "Yıllanmış bir aşkımız var kadını. İyi ki varsın" diye yazdım. Gerçekten iyi ki var. Ona sığınıyor, şımarabiliyorum. Güçlü o. Bir o kadar da anaç ve hırçın. Oyuncu oldu­ğu için acı çekebileceğini de sanmıyorum. Bu arada ona inanıp, güvenmek işime gelmiyor. Dedisinin ada­mı olmak önemliymiş; öyle yazmış bana bir mektubun­da. Sürekli yalan söylediğimi ileri sürüyor. Yazdıkları beni düşündürmüyor değil ama katılmıyorum yargıla­rına. Beni kimse anlayamadı. Merhaba sözcüğü kadar hoşçakal sözcüğü de güzel ve sıcaktır. Aynı kadına sü­rekli merhaba demek yıldı atına yaraşmaz. Hoşça­kal'la yetinmek zorundadır kadınlarım. Kaygılanmak, üzölmek zorundadırlar. Yataktaki sevinçleri yeter de artar bile tümüne.

Anılarıma düşkünüm çünkü yaşadım ben o anla­rı. Güzel yaşadım. Mektuplar özlemimi arttırır nede­nse. Ağz dolusu gülemedim hiç, nedense. İşte bu yanla-

rımı gündeme getiriyor Ayla. Akli sıra beni tedavi etmek istiyor çünkü o da hasta. Zor insanları seviyor. Ben onun aradığı adamım. Benden vazgeçemez. Gözlerim hem hüznü hem de kapkara ve gaddarmış, öyle diyor. Konformist, narsist, mitoman, bencil, sadistmişim.

– Benim gibi bir herifle ne işin var öyleyse?

– Seni bu özelliklerinle seviyorum. Seninle cebelleşiyorum.

– Sen hercai menekşesin Ayla.

– Sen de papatya. Bir korsan papatyası.

– Kardelen'im ben. Kardelen boynu bükük değildir, inattır.

– Senden korkmuyorum. Gönlüme söz dinletemediğimden belki de.

Kadınım...

Senden çok benim sayemde birlikte olduğumuzu düşünüyorum. Her şeye katlandığımı, seni eskitmemek adına ödün verdiğimi. Eğer sadece birlikteliğimiz ve getirdikleri düşünülürse, karşılıklı olarak haksızlığa uğramak kaçınılmazdır. Birey olduğumuzu da düşünmek zorundayız. Anlayacağın, insan ilişkilerinde düşünülmesi gereken iki kaynak, temel öge var. Bunun kavranılmayışı değil mi, her insani çirkinliğin kaynağı? Bu söylediklerime bir de şunu eklemek isterim. Ortada hiç değilse yüzde altmış doğru varken, yüzde kırk yanlışla tutunmayı hiç anlamıyorum. Ne yazık ki, genellikle yapılan bu; ve ortalık aşk kargınlarından geçilmiyor. O kadim çılgınlığın uzayıp

gitmesi bundan.

Sana merhaba değişimdeki ideolojiyi anla sevgili Ayla.

Kunt (Hep senin)

Sevgili...

Günlerdir, kırdığım bir camı yapıştırmaya çalışıyorum. Becerdim de. Kırılan yerlerden fışkıran her çizgi kendi içinde bir dil'i oluşturuyordu. Ve kesinlikle bağışlar gibi değildi. Bundan sonra hata yapmayacağım. Buna rağmen yaparsam hatamı seveceğim, özür dilemeyeceğim. Özür dilemeyi incelik diye adlandıran anlayış, aslında hatayı, hatanın çoğaltılmasını meşrulaştırıyor. Ben bunda yokum. Yüreğin yakada ilişik olması neyi söyler? Kurutulan papatyalar, bir kelebeğin renkleri, bir yazın eskitildiği çadırdan koparılan parça bir özleme düşmeye hazırlık mı? Yoksa anıların yaşatan bir yanı mı var? "Anısız kalasın" demek bir beddua mı olur? Diyeceğim şu: Bir insanın varlığından başka gerekçe olamaz. Kendi için bir gerekçe, kendine karşı bir gerekçe. Başka ölçü yok yargılanmasına neden olabilecek. Bunun anlaşılmaışı sorunları üreten. Bire bir ilişkileri bıçak sırtında tutan.

Herkes gücü oranında verici olsa, güçler zorlanmasa, sanıyorum, dünyada sevgi daha büyütülmüş olacak. Bireyler daha bir özgürleşecekler. Şimdi senin yaptıklarını düşünüyorum. Bir insan için bu kadar emek verilir mi? Durmadan çoğalan, beni kuşatan soru bu. Sen emek verdikçe özgürleşiyorsun. Benim bağımlılığım artı-

yor. Böyle de olsa ne iyi. Mutluyum, ben uzun zamandır bunu anlamış bulunuyorum. Bir de tanıdıklarım fark etmiş olsa.

Senin adını değiştirdim artık. "SU" koydum. Bu, sana suyun kuşatıcılığını düşündürsün. Gizlerle dolu olduğunu. Hiç anlamadım çünkü. Ne zaman buharsın, ne zaman bulut, ne zaman yağmur, ne zaman bir fırtınaya ortaksın. Ama sana yaklaşıyor bir denizle buluşmak, yer altında bir su yatağı olmak. Ben de eriyen bir minerelim, bir mağarada sarkıt, bir başkasında dikit.

Yolun başındayım bir kez daha. Bir altı yol ağzında. 1988 bir "su yılı" olsun. Senin olsun. Baldırlarını özledim. Olmadığım oranda var'ım. Sen de.

Sana tapıyorum

Kunt

Artık İstanbul'a gittiğim hafta sonları bir oyuncu arkadaşının evinde buluşuyoruz. Yiyecek, çeşitli armağanlar ve para getiriyor. Ismarladığım dergi ve kitapları da.

– On iki milyona bir ev var Hatay'da. Onu alabilsem nefis şeyler yazabileceğim. Soluk alıp ısınabileceğim. Herif ikiyüz elli bin lira taksitle veriyor evi. Anam altı milyon verdi ama gerisini bulamadım.

– Seni sevindirecek, rahatlatacaksa al o evi. Ben ödemeye çalışırım.

– Kocan kuşkulanmaz mı?

– Kasamız ortak. Hiçbir şey sormaz para konusunda.

– Onu sevdin mi?

– Hâlâ seviyorum. Sen ondaki eksik yanı tamam-
lıyorsun. O ise sahipleniyor, el veriyor bana. Taşıyor
beni. Bir kez daha kırmak istemem onu. Hem çok sev-
dim, hem hâlâ seviyorum. Anlıyor musun?

– Benim anlayamayacağım hiçbir insani duygu
yoktur. Gene de nal gibi nikâh yüzüğün tedirgin edi-
yor beni. Sen de bunu anla.

Ve aldık evimi. Daha sonra Turgay'ın çalıştığı mo-
bilyacıdan eşyalar da aldı. Senetleri imzaladı ve öde-
di. Kendi evinden, yazlığından kamyonla eşya da yolla-
dı. Şaziye'yi öğrenmesi bu döneme rastlar.

– Utanmadın mı?

– Kendince savruk, esrik, bir yılkı atı gibi dolaşır-
ken tanıştım onunla. Sen beni sürekli kırıyordun. "Da-
ha ne kadar borcun kaldı" diye sorup duruyordun. Bu
nedenle başladı ilişki. Bu yanlışı bana sen yaptırttın.
Ama şimdi savunamıyorum. Seni istiyorum, ne olur
bağışla beni. Eve haciz gelecek. Halı ve perdelerin
borcunu ödeyemedim.

– Tümünü ödemiştin.

– Sana söyleyemedim. Dize'nin birkaç kez kanı
değişti. Gönderdiğin paraları hastaneye yatırdım. Ye-
niden kan parası istemek ağırıma gitti.

Şaziye buluşmuş Ayla ile. Çift taraflı yaylım ateşi-
ne tutuldum. Ve o ara Esmâ ile yeniden birlikte ol-
dum. Ev temizleme şirketi var. Evimi bedava tarafın-
dan temizletiyor. Beni sevdiğini sanıyorum. Sakin bir
kadın, dinlendirici. Bir altın yürek-kolye armağan etti

bana. Ayla'nın aldığı haç ile ikisini aynı zincire taktım. Ayla, Esmâ'yı bilmiyor. Esmâ ise, dergide yayınlanan mektuplar nedeniyle, Ayla'dan haberdar.

– Hayatında farklı bir yeri varmış, bir olaymış. Turgay öyle söyledi. Ben ilişkimden memnunum, gerişi senin sorunun, diyor.

Ayla böyle davranmadı. Şaziye'yi duyar duymaz kalkıp geldi. Yazarlığım, dizelerimle ikna ettim onu. Acı çektiğime, bir gaflet anına yenik düştüğüme inandı. Aslında bire bir, bir ilişki benim özlediğim.

86-87 yazlarını, birer ay kadar süreyle Bodrum'da geçirdik. Çadırda kaldık, Bitez'de. Ayla, arkadaşı Kevser'le geldi. Kocasına "Kadın kadına dağıtacağız" demiş. Kevser akıllı, becerikli bir kadın. Üçümüz elli bir, bezik, okey oynadık. Ayla bana bezik öğretti ama ben-den satranç öğrenemedi. Eğlendim sayılır. Kremler, *after sun*'lar, karidesler, komikliklerle geçti yaz aylarımız. Birkaç kadına birden emek vermek, birkaç kadını doyuma ulaştırmak zordur. İki ay için bile olsa tek kadına emek vermek; hem de kendini tümüyle veren, bu da yetmiyormuş gibi, genelde çok sevecen, verici bir kadına emek vermek, dinlendirdi beni.

- Karım nafaka davası açtı. Başım dertte.
- Haklı.
- Zaten her ay para yolluyordum.
- Olsun.
- Mahkeme, avukat masrafları da bana yüklenecek.
- Öderiz, merak etme.

– Termosifonumla, amaşır makinem yok. Zorluk çekiyorum.

– Turgay’dan al, ben gene kefil olur öderim.

– Onda termosifon yok. Başka yerden hemen alsak.

– Paramız kısıtlı. Ancak daha kısa süreli tatil yaparsak alabiliriz. Ben ise seninle mümkün olduğu kadar çok kalmak istiyorum sevdiceğim.

Ne şirin oluyor kimi zaman bu Ayla. Ana bir sevgisi var. Üstümü örtüyor ve ona sığınıyorum. Ona sürekli yazmak istiyorum ve İzmir’de Esmâ ile Şaziye beni bekliyor.

– Bir denesen benimle. Kaçsız göçsüz sürekli birlikte olsak, Kunt.

– Haklısın. Bunu kimseyle deneyemedim. Karımla bile.

– Kocam galiba bir başkasını sevir.

– Sahi mi?

– Öyle gibi.

– Bak; her şeyin ama her şeyin ertelenmesi niye? Hem yaşam ertelenir mi? Duygularım boğmak üzere beni. Ama yaşamı sonraya bırakmaktansa, boğulmak yeğdir. Bana bunu önerdiğinin farkında mısın? Bu yüzden zamanla başım dertte. Bu yüzden bu yaşama telaşı. Beni anla. Umut yaşananndan yana. İşte bu yüzden bıktırarak kadar çok seninle birlikte olmak istiyorum. Ve yaşamaktan korkmuyorum. Önermedi deme. Düşlerimden atlılar geçiyor; denizden mavi alıyor bir çocuk. Kent, beton ve buz. Hâlâ burdayım.

Bu tiradım Ayla'yı ağlattı. Ben bu satırları daha önce kullanmıştım yanılmıyorsam. Aslında mektuplarımı bile belli bir kadına yazamadım, bugüne dek. Başlıktaki ismi değiştirsem, her bir mektubu birkaç kadına birden postalayabilirim. İşte bu nedenle kendime karşıyım. Ben hastayım belki de. Bir psikolog arkadaşım, "Bu gidişle manik bir psikopat ya da gecikmiş bir şizofren olacaksın" demişti.

Bitez yalısında Jessie adında bir köpek vardı. Beni seviyordu. Oysa onu besleyen Ayla idi. Denize gittiğimizde peşimizden gelir, yanımıza kıvrılır, yemek artıklarına kuyruk sallar, sonra gece, çadırımızın dibinde uyurdu.

– Bu köpeği seviyorum.

– Onu Yunt dağlarına götürsene. Arkadaşlık eder sana.

– Ben orada kendimi güç besliyorum. Ölür.

– İstanbul'a tayinini istesene.

– Evet bunu, seni tanıyalı düşünmüyor değilim. Ama bir kontrgaranti gerek. İstanbul'a gelişin dönüşü olamaz. Sen de günün birinde "Ben artık yokum" diyebilirsin.

– Elimden geleni yaparım. Gelmeyen de zorlarım. Ne olur güven bana. Seni seviyorum.

– Sen beni kendin için seviyorsun, yatağımı seviyorsun. Öyle olmasa iki günlük tatilini feda eder, termosifonu alırdın bana.

Fırlayıp gitti yanımdan. O gece hiç konuşmadı benimle. Kıyıda tek başına dolaştı. Kevser aramızı buldu

daha sonra ve ben bir çift beyaz kaktüs çiçeği kopartıp armağan ettim ona. Çadırı terk ederken, tavandan sarkan yeşil bir kumaş parçasını kesip almıştı Ayla. O yazdan bir anı niyetine. Ben de ona topladığım çakıl taşlarını vermiştim. Sevinçten ağlamış ve Bodrum'un merkezinden giysiler satın almıştı, benim için. Ne kadar çabuk sevinebiliyordu. Bu yönünü hep kıskanmışımdır. Bir de sevgisinin yoğunluğunu. Belki de kaktüsler hâlâ baş başa duruyorlardır, Bitez yalısında.

Onu hiç sevmemiş olmam, yalnızca sağmış, sömürmüş olmam mümkün mü? Gerçek buysa hiç işime gelmez. Gerçeğin ne olduğunu bilsem, soranlara açıklayabilirdim. En başta da Ayla'ya. Bilmiyorum. BİLMİYORUM. Meryem'le hâlâ sevişiyoruz, kızlarıma her gidişimde.

– Kızın gerçekten hasta mı? Bir tek kızın mı var?

– Deli misin Ayla? Neden sorup duruyorsun aynı saçmalıkları?

– Ne bileyim. Sanki benim yarattığım Kunt başka biri, sen başka birisin gibime geliyor. Senden kuşkulaniyorum.

– Bak bu saygısızlıktır işte. Saygısızlık yaparsan beni kaybedersin.

Sevgili Su...

Saat 01.26. İstanbul'dan yeni döndüm. Yorgunluğumu ve seni merak etmeyi, düşünmeyi seviyorum. İkimiz de biliyoruz ki aramızda bir şeyler eksik. Böyle de olsa varlığın bana yaşamayı sevdendiriyor. Seyrek görüşmemiz,

yani zaman zaman ayrılık, biliyorum, yoruyor. Sanki bir iyi yanı da var. Çünkü müthiş özleyebiliyorum seni. Bazen paramparça oluyorsun; sevdiğim, güvendiğim her şeye dönüşüyorsun. Kuşatıcısın bu yüzden, sarmaşık bir yaklaşımın var. Gene biliyorum ki sorunlarımız farklı. Ben daha çok kendimle uğraşıyorum, sense sadece benim sorunlarımla yoruluyorsun. Dediğine inanmalıyım; galiba senin yaşantında bir son ve bir sorunum. Biraz da bu mu beni senin için sevimli kılan? Biliyor musun? Artık senin böyle davranman yüzünden kendime karşıyım, kendimle kavgalıyım. Görüyorsun ya bir insanın anlamı diğerine bağlı; bütün olmanın biricik yolu bu. Yan yana getirilen iki rengin birbirini yorumlaması gibi. Değil mi?

Sen benim içimdeki şiddetsin, ben de senin ceza'nım. Sana güveniyorum.

Her zaman senin

Kunt

Aytmatov'un "Gülsarı"sı da bir yolkı atı değil midir? Ben yılanı çok severim. Kış uykusuna yatar yılan ve toprağı kemirerek, toprağın içindeki canlıları yutarak beslenir. Hayata bakışım bu benim. Yılan güzel ve haklıdır. Arkadan vurmaz. Yılan olduğunu herkes bilir. Buna rağmen onu göze alıyor ve sonradan acı çekip ölüyorlarsa, suçlu olan yılan değildir. Bir tek Ay-la'ya karşı maske kullandım. Çok yalnız olup, çok acı çektiğimi anlattım tanıştığımızda. Şu anda onu özlediğim oranda ondan sıkıldığımı hissetmekteyim. Bu yaş-

ta anaya gereksinmem yok ki! Esmâ daha ilginç çünkü onu yenemiyor, teslim alamıyorum.

87 yazını Turgutreis'te bir motelde tamamladım Ayla ile. Kevser vardı gene. Kışın da Kevser'in evinde buluşmaya başlamıştık.

– Çelik tencere takımının borcunu ödeyemedim.

– Kızacaksın ama yalanlarını örgütleyemiyorsun.

İki ay önce o takımın parasını vermiştim.

– İşte siz küçük burjuvalar hep böylesiniz. Kaşıkla verip sapıyla çıkartıyorsunuz. Keyif için para istemez sizden. Jigolo olsam programlı davranırdım. Demek ki jigolo değilim.

– Olsan da kabulümsün. Ama seviştikten hemen sonra "Kalk acıktım" demen, yasak savman hüzünlendiriyor beni.

– Herkes senin gibi sevemez ki! Böylesine sevmek, delirmek, mantığını kullanamamak hastalıktır. Yardım etme dürtüne yenik düşüyorsun. Bir yandan da üzerimde denetim kurmayı planlıyorsun. Böyle davrandıkça hiç gitmeyeceğimi düşünüyorsun. Beni sevdiğin falan yok aslında. Kendini frenleyemiyorsun yalnızca. Bilim böyle söylüyor. Çocukluğuna inmek gerekli bu sorununu çözmek için. Bir erkek yaşamın tümünü kapsamamalı ya da o erkek çekip gittiğinde ölmemeli.

Ve '88 yılında boşandı kocasından. Ona evlenme teklif ettim.

– Evlenemem. Yazdıklarını şimdi anlıyorum. Aslolan çelişkidir. Eşikteyim. Kocamı seviyorum ve çok

özlüyorum. Onunla kimse yarışamaz. Bir müddet dost kalalım. Bana yardımcı ol.

'88 yazında Silivri'deki yazlık evine gittim. Beni otobüse Esmâ bindirdi. Ona da evlenme teklif etmiştim. Nereye gittiğimi sormadı. Akıllı çünkü. Gider ayak Salihli'ye uğrayıp, anamın evinde kızlarımla iki gün geçirdim. İşte o ara Bodrum'da inşaat girişiminde bulunan bir kooperatife, kurucu üye sıfatıyla katıldım.

- Sana da bedava bir arsa vereceğiz, Ayla'cığım.
- Evi yaptırtmaya gücüm yetmez.
- Arsayı satarsın sen de. Ya da bana devredersin, olur biter.

'88 yazı bir işkence idi benim için. Sık sık Esmâ'ya telefon ettim. Ayla'nın kızı seviyordu beni ama babasının yerine oturtamıyordu. Adam yeni karısıyla Londra'ya yerleşmişti.

- Yatalım mı?
- İstemiyorum. Seninle yatarken kocamı düşünüyorum.
- Kendine kötülük ediyorsun. Gene de sen bilirsin.

Kaçanı kovalıyor, kocasının ardından ağıt yakıyordu. Demek ki bir aksesuardım yaşantısında. Gidecektim ama eski yerime yeniden oturtulmadan gitmek ağır geliyordu. Ben Kunt Erdem'dim. Bana kimi öyküler çevirdi o yaz; yazdıklarımda yararlanabilmem adına. Belki de lirik, estetik, kültürel açıdan da benimle uyum sağlayabilecek yetenekteydi. Belki de salt bu nedenle yedekli kalmıştım yaşantısında. Bana sıradan,

basit, tartışmayan kadınlar mı gerekiyordu? Kocasının sevgilisi Ferda da gelmişti Bodrum'a, bir yaz önce. Sonra o kadınla evlenmesi çıldırtmıştı Ayla'yı.

– İşte bu, insanı eşek yerine koymaktır. Açık açık söylemeleri gerekirdi. Belki o zaman aynı içtenliği göstermezdim Ferda'ya.

– İnsan her şeyi söyleyemez. Sen söyleyebiliyorsun. Bu bir ayrıcalık değil bir eksiklik, manyakça bir şey.

Bak güzelim, kadını...

Seni özledim. Tek tek söylediklerini düşündükçe sana hak vermiyor değilim. Gene de bana yetmeyen bir yan var demek. Yoksa durmadan koşmayı seçmezdim, varlığımın anlamı biraz da bu deyip durmazdım. Sana böyle şeyler yazmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama yazmak zorundayım. Estetik olanın ve insani ilişkilerin paranın gölgesinde nasıl bozguna uğratıldığını gördükçe, artık şaşırمامam gerekiyor. "Para iyi bir uşak, kötü bir efendidir" sözü de pek anımsanmıyor.

Yaşananlar iki boyutlu değil. Sorun duvarın, yüzeyin arkasında olanları görebilmekte. Bana çetrefilli mektuplar yazışın kasıtlı bile olsa, nedenini anlayıncaya kadar dayanacağım. Savaş alanından askerlerimi geri çekmek olacak bu da. Toparlanmayı ve saldırıya hazırlanmayı içereceği de kesin. Anlayacağın gibi, senin yaptığın, beni kurmak gibi bir şey. Üstelik kendine karşı. Üstelik yaşamdan korkmadığımı bile bile.

Bir film müziği gibi yaşamaktayım. Gergin ve koşa-

rak. Seni düşünmeye çalışıyorum. Güllüşündeki sıcaklığı seviyorum. Yanlışlar yapıyorum ve kendimi yargılıyorum. Bu arada sana kızıp kin duyabilsem, kendimle barışacağım. Top sende kalacak. O zaman biraz anlarsın belki, kalbinle uğraşmaya başlarsın. O an göreceksin bu hengâmede edindiğim yorgunluğu. Benimki senin kötülmeni istemek değil. Elbette değil. Yürüdüğüm yola senin çıkmanı da istemek sadece. Ondan sonra benim olan ne varsa senin olacak biraz da. Benim korkularımı, ürkekliğimi, savrulup gitmeleri, bıkmadan beklemeleri, hüznü, kırgınlığı, durup dururken haykırmayı yaşamam sadece anlaşılmanızı sağlayacak. Yoksa bulmadan kaybedeceğiz birbirimizi. Anla ve ses ver artık.

Bir menekşe gibi bükme boynunu.

**Özlemle
Kunt**

Sevgili Ayla...

Bu mektupları sana yazıyorum. Bütün bunları sana anlatıyorum, dünyaya anlatıyorum. Söylediklerimin bütün bütün sana yönelik olmadığı anlamı da çıkartılabilir buradan. Bunları söylerken, birden daha çok kendime yazdığımı fark ediyorum. Bu da bir hazırlanış, bir onarılanlık demek, başka türlü de gelmiyor elimden. "Kalbim bir mektup yaz kendi kendine". İşte böylesine kuşatılmış olduğum için iyi değilim. Neden birinin varlığı diğeri için bir zenginlik oluşturmuyor? İşte bu yüzden yapayalnız öleceğim. Ama sonunda "İmanı gevremiş insansızlıktan" diyen biriyle buluşabileceğimden eminim. O zaman ben

kazanacağım, aşk kazanacak bir depremi başlatarak. Kalbini sadece parayla değiştirenler, ayaküstü kırk yalan söyleyenler savrulup gidecek. Toprak ve biz kalacağız, karılacağız. Bir papatya olarak yeniden doğmak için.

Seni seviyorum

Kunt

Gerisini yazmaya utanıyor gibiyim ama yazacağım. İnsana ait hiçbir şey utanç veremez. Belki bir gün anlayacak insanlık beni ya da ben kendimi kurşunlayacağım. Jack London gibi. Kafka ya da Mayakovski gibi değil. Pavese gibi hiç değil. Bozguna uğramak istiyorum. Ayla'nın beni sevdiği oranda, bir kadına âşık olmak istiyorum. Tümü, bir kadının yerini dolduramadı hayatımda. Esmâ neyin nesi hiç bilemedim. Onu yalnızca soru sormadığı için mi taşıyabildim, bunca zaman? Onunla evlenecek miyim? BİLMİYORUM.

"Seni seviyorum" demesini seviyorum belki de. Yıldız parkına gitmiştik Ayla ile. Son yıllarda beni çok gezdirdi. Ona askerlik anılarımı anlatmıştım. Her kadın ilgiyle dinlemiştir askerlik anılarımı. Geçmişime ait öyküleri allayıp pullayarak anlattım hep. Kunt Erdem, Ordu diye tekmil verişimle başlar askerlik anılarım. Komik öğeler içerir. Aynı gün, Efes harabelerini dolaşırken nasıl tedirgin olduğumdan da söz etmiştim. Kölelerin kamçı darbeleri ile ter ve kan kokularını duyumsadığımı, ayrıntılarıyla anlatmıştım. Ben solcuyum. İnsanların çektikleri acılara aralık tuttum yüre-

ğimi bugüne dek. Ayla elimi sıkıca tutmuş ve belki de bininci kez tekrar etmişti beni ne denli sevdiğini. "Kanıtlarla sevgilim" demiştim; "beni sevdiğini kanıtlarla. Beni kimsenin karalamasına izin verme."

Ne tuhaf her şeyden ürküyorum. Günlerin adını bile unuttum. Kırgınım. Ahlaki bir deformasyon yaşıyor. Her aşk sadece bir yanılgı. Çünkü içeriğinden yalıtılıyor, bu yüzden acıtıcı oluyor. Anlaşılmayan şu: Bir şiirdir yaşamak. Varım. Bu yetiyor. Yapılacak iş ise bu var oluşa bir anlam verebilmekte. Yoruluyorum ama umudu öğütlüyorum. Bir anlaşılmalı bu. Sorunlarım tetikte, bütün korkuların eceli olarak.

Kadınım...

Zaman, yarattığımız gibi gene tarafımızdan hızla tüketiliyor. Beni aramadın demiyorum. Birbirimizi aramadık nedense. Yazmadım sana, gelmedim. Sen de, yanlışlığımıza bir karşılık olarak susup durdun orda. Ama biliyorum, senin pencereden bakınca suçlanacak olan benim gene. Hep bir muzrak uzaklığında tuttun beni, o muzrakla iteledin. Hiç sevinemedim, hep kirleten bir gölge düşerdi yürümek istediğim yollara. Mutlu olduğumu sanır, şımarırdım. İki söz edince sen, kan dolardı ağzıma, suskunluğuma karışıp giderdim. Hiç anlamadın bunu.

Bu dünyada bir şaka olduğumu düşünüyorum artık. Senin yaptığın bir şaka. Oturup seni yazacağım; aslında kendimi anlatmak için. Sen kadim ticaretin hırsızlık olduğunu anlatırdın, bir kitabı çalarken. İyi ama neden bir duygu tüccarısın? İyi ki sahneler var. İnsan oyna-

*maktan bir orada kurtuluyor. Bunu unutma. Yalın ol ve dünyaya bir ayna tut. Lotüs çiçeğindeki giz anlaşılma-
dan göğe düşülmez. Bunu ayrıştıracağına hep kinlendin
ama susmadın. İnsanı, sevgililerini kırmaktan hiç kork-
madın. Onarmadın da sonra. Hep iktidardın yani. Kin
yaşatıyor seni. Adına çıdam* deme!*

*Yanlışlarımı daha iyi anlıyorum artık: Seçtiğim in-
sanlar sonuna kadar bana benziyor. Aynı şeyleri bekliyo-
ruz birbirimizden. Uyum gibi görünen bu ortak yönelme-
ler, antagonist bir çelişkiye dönüşüyor. Bir sen benzemi-
yordun bana. Bu yüzden deliler gibi istedim seni. Sonra
oynadığımız saklambaç bir uzun oyun oldu, kovalama-
caya dönüştü. Yanıltan bir yankı şimdi. Ben hep o yankı-
nın peşindeyim. Gel bu yalana inanmayalım. Bu bizim
ilk doğrumuz olsun."*

Kunt Erdem

Ne kadar güzel yazıyorum. Böylesi bir mektup ba-
na yazılsa yüreğim çatlar. Bu satırları yazan bir erke-
ğin, sevip sevmediği ya da kime yazdığı sorgulanma-
malıdır. Kafka, Milena'ya gerçekten âşık mıydı? Hiç
önemli değil ama yıllara meydan okuyup elimize geçe-
bildi, Milena'ya mektuplar. Bunlar da Ayla'ya mektup-
lar. Güzel mektuplar tümü. Yürek söken, etkileyici
mektuplar. Kaldı ki Ayla evlenme teklifimi kabul ede-
bilir, kocasını bana tercih etmeyebilirdi. Ben kalleşlik
yapmadım. Yalnızca birkaç ikilemi birden yaşamakta-
yım.

(*) Çıdam: Sabır.

KORKU

Yaşadıklarımın savunulacak yanı yok belki ama belli bir açıklaması var. Anlatamadığım bu işte. Deli dana gibi geldi Ayla, Yunt dağlarına. Şaşırdım, ürk-tüm ve tuhaf bir sevinç duydum. Aslında bir durak ola-bilmeli yaşantımda bu kadın. Onunla yaşamak hayata meydan okumaktır. Kızına, dostlarına, psikoloğuna rağmen bel vermiyor, vaz geçmiyor benden. Esma'yı duymuş. Gelişinin tek nedeni bu. Özlem değil.

– Daha önceleri nerdeydin?

– Kendimi onardım. Kararlıyım artık. Kocamı öz-lemiyor, seni istiyorum. Sana evlenme teklif ediy-o-rum.

– Seni reddetmek anlamında değil ama evliliğe karşıyım.

– Öyleyse geç de olsa evlenme teklifini kabul edi-yorum.

– O şansını kaybettin.

Gene para getirmiş...

– Yatalım mı?

– Sevişmek için değil, konuşmak için burdayım.

– Önce yatalım sonra konuşuruz.

Parçaladım onu. Her yerini morarttım. Gövde-min özlemini giderdim. Sahnede nasıl kapattı lekeleri-ni kimbilir.

– Hayatımdan çıkıp gittiğini düşündüm. Beni iste-mediğini söylemiştin.

– Haklısın. İşte şimdi de tersini söylüyorum. Ne

olur kal benimle. Sevgilim değil misin?

– Bilmiyorum.

– Ne zaman bileceksin?

– Böyle soru sorma. Soru erken.

– Yazı birlikte geçirebilecek miyiz?

– Olabilir. Bir kısmı kesin olabilir. Önce dost, arkadaş ve içten olmayı becerebiliyor musun? Bunu becerebilen kişinin başka şeyler beklemeye hakkı vardır. Bunu anlayıp kabullenmek gerekir.

– Kadının olmaksızın, sen beni ayda yılda bir bile aramadığın sürece, dostun olmayı beceremeyebilirim.

– Böyle konuştuğun sürece sana hiç güvenim kalmaz. Ellerimi kesip atabilirim, sana sığınacağın bir körfez sunamazsam. Ben dostluklarıma hep böyle baktım ve hiç karşılık beklemedim. Sen ise bedel ödetmek istiyorsun. Bunu aştığın zaman vazgeçilmez olabilirsin.

– Vazgeçilmez olduğumu söylemiştin ama o zamanlar kalıcı değildim. Tutkuya karşılık beklenemez. Bana gelmek, benimle kalmak bedelse, ilişki zaten iflas etmemiş midir?

– Materyalizm bu düşünce tarzını reddeder. Miras bırakmak için devrim yapılmaz. Zamanı doğru yaşamak gerekir. Harcadığın zamanın karşılığı olan, karşılığı olabilen yaşam, insanın yaptıklarını açıklayabilmesi.

– Tıkanık kafalı olduğum için bunu, "Beni unutmayı becerebilirsen, ne mutlu sana" diye yorumluyorum. Materyalizm bunca kaypaklığa prim tanımaz.

Hayat yaşandığı kadar varsa, sen bana bir asit ortamı sunuyor, "Sıkıysa dayan, belki ödülün Kunt olur" diyor-sun. Oysa onca uzun zamanım yok ve sabırsızım.

- Haklısın. Ama başka yolu yok. Senin istediğin belli. Benim ne istediğimse belli değil. Bütün sorun bu. Bu bin yıllık bir olumsuzlanmanın sonucu. Bütün ilişkilerden silkelenmek istiyorum. Bir gün bir yerde sıfırdan başlarsam, yanlışsız olacağını sanıyorum. Çünkü öncesinde hiç doğru yok. Bunu aşmak istiyorum.

- Yerinde olmak istemezdim. Kolay gelsin demek kalıyor. Ama bir yerde senin için çarpan bir yürek olarak kalacağım hep. Bunu bilmeni isterim. Başka ne yapabilirim ki?

- Söyleyeyim. Bana ikilem yaşatma. "Ya bu, ya bu" diye dayatma. Radikal da olma. Tavrında aramızda insani olan ne varsa, sonuçta getirip cinselliğe bağlıyorsun. O varsa beraberliğimizde, beraberliğimizin bir anlamı var, yoksa beraberliğimiz bile yok. Bense öbür anlamda-sonuna kadar olmak istiyorum. Aslolan budur diyorum. Cinsellik bunu pekiştiren en son nokta diye düşünüyorum. Anlatamadığım ama anlaşılmasını şiddetle istediğim bu. İşte sorun da bu. Dostoyevski'nin Mışkin'i gibi. Gene Dostoyevski'nin bir sözü: "Ben kirletildim, kirletiliyorum". Sen ya da benim dışındakiler, kirletiyorsunuz beni. Bu yüzden kaçıyorum Yunt dağlarına. Toplumun içinde olduğum oranda, dışında olmak zorundayım. Yoksa deliririm. Hiç anlaşılmadığımı düşünüyorum. Senin tarafından bile. Benim için kimsenin yaşamadığını düşünüyorum. Be-

nim için emek verilmesi hoşuma gidiyor.

– Bunları söylerken dört yıllık anılar birikimini hiçe sayıyorsun. Ben sana emek vermedim mi? Yeni tanışmış olsak, önce dostluk sonra yatak denebilirdi. Tüm anlattıkların, benimle sonuna kadar yalnızca dost kalmak istediğine ilişkin. Oysa ben seni istiyorum. Evet cinselliğini de istiyorum. Karamsarlığını, beynini, yüreğini de. Sen bunları nasıl ayırırsın? Ve sen, kimse için yaşayabildin mi? Bu istediklerini hak ettin mi?

– İşte beni kahreden de bu. Her şey karşıma hiçbir şeyi hak etmediğim biçiminde çıkıyor. Benimki neyi hak ettiğimi öğrenme mücadelesi belki de. Söyle bakalım Ayla, menekşe, su... söyle... Sonuç nedir?

– Fikirlerine dirençle karşı koyduklarımın haklılığı. İlişkiyi öldürmüştün. Ama ufacık, minimal bir te reddütün kalmış. Bazen gerçek, bütün kurgulardan daha korkunçtur. Öykümüz yazılsa kimse inanmazdı. Hayal ürünü sanılırdı.

– Beni anlamadığın bir kez daha ortaya çıktı. Anlatamıyorum herhalde. Bir de benim yerimden bak olaylara. Senden şunu istiyorum. Onarılması gereken bir şeylerin olduğuna inanıyorsan, işe oradan başlamak lazım. Seninle birlikte olduğum dönemlerde sergilediğim doğru ve yanlışlar senden, senin tavrından bağımsız değil. Tümü senden kaynaklandı. Bir de öbür tarafı var bu işin. Sana hiç yanlış yaptırtmamış olmam ilginç değil mi?

– Benden yana onarılması gereken hiçbir şey yok

mu Kunt?

- Hayatımda kalmanı, beklemeni istiyorum.
- Sana rağmen mi?
- Evet. Çok doğru, çok güzel.
- Gel seni yeni biriyle tanıştırayım. Orta yaşlı, örselenmiş, bir şair tarafından hançerlenmiş biri bu.

- Adı ne?

- Ayla.

- Çok güzel. Gerçekten müthiş. İşte hep böyle sevecen ol. Sabret. Taşkınlık yapma. Beni köşeye sıkıştırma, hakkımda kötü düşünme ve konuşma. Sonunda gelebilirim.

- Yüzüğünü armağan etsene.

Yıllardır sözünü ettiğim, hem gülen hem ağlayan bir maske-yüzüktü istediği. Verdim. Galiba ona verdiğim ilk ve tek armağandı bu, bunca yıldır. O verebildiği kadarını vermişti. Ben de ona çiçek kurutmuş, çakıl taşı toplamış, şiir bile yazmıştım. Ödeştik.

- Buraya gelmemden etkilendin mi?

- Ben bir şairim. Yanıtımı tahmin etmen gerekir. Yalnız hemen dönmelisin.

Ve üç saat sonra Muradiye'den minibüse bindirdim onu. Köylüler hayran bana:

- Santral yalnız sana çalışıyor hoca. Bu hangi yengemiz? Bize de öğretsene bu becerinin sırrını. Ne kadar çok aranıyor, sevilyorsun. Az önce de İzmir'den telefon etti, iki yengemiz. Rahatsız etmemek için çağırmadık.

Daha sonra yakarış dolu mektuplar yazdı bana.

Esmâ'ya, ilişkinin tavsadığını ve giderek son bulduğunu söylemişim. Turgay'dan öğrenmiş Ayla'nın Yunt dağlarına geldiğini.

– Ne yapabilirdim, geliverdi. Ben, bir deliye bile saygısızlık yapamam. Ama iki saat içinde postaladım onu. Sevişmek istedi, elimi bile sürmedim.

Köydeki sevgili adayına sığındım aynı gece.

– Yorgunum. Üşüyorum.

– Artık evlenebiliriz.

– Çok sorunum, çok işim var. Evlenme işini ertelleyelim.

– Benim İstanbul'a tayinim çıktı. Bir de yıllardır beni isteyen biri var. Annemler, evlen diye dayatıyorlar.

– Evlen bence. Kunt da, hayatında bir yasak ilişki olarak kalsın. Böylesi daha uzun vadeli olur, inan bana.

– İstanbul'a gelir misin?

– Hep geliyorum zaten. Ayda birkaç kez. Bana beşyüz bin lira verebilir misin? Geldiğimde öderim. Acilen ihtiyacım var. Evim hacizli.

– İnan o kadar param yok. Elli bin lira verebilirim. Banka hesap numaranı ver istersen, İstanbul'dan yollarım.

– Borç olarak alıyorum, tamam mı? Teşekkür ederim. Hayatımda para kabul ettiğim ilk ve tek kadınsın. Ve de son.

– Sağol. Ödemesen de olur.

YANLIŞINI TEKRARLAMAK

Bir kez daha geldi, Yunt dağlarına Ayla. Bu sefer okula gidip, iki saat kadar yalnız bıraktım onu kovuk gibi odamda. Kadınlarımın mektuplarını okumuş. Her şeyi karıştırmış.

– Her yer senin resimlerinle dolu. Kendini bunca sevmen sakıncalı değil mi?

– Saçmalama.

– Sonra, beni bıraktı dediğin kadınlar da, mektuplarında hep yalvarmışlar sana. Hep sen terk etmişsin onları.

– Sana öyle geliyor.

– Karına yazıp yollamadığın bir mektubu da okudum. "Çocuklarının babası" diye imzalamışsın. Kaç çocuğun var?

– Bin kez söyledim. Bir tek kızım var: Dize.

– Beni seviyor musun?

– Bilmiyorum. Buraları gelip görmüş olman, ileride ilk tartışmamızda bana "dağ ayısı" diye hitap etmene neden olacaktır. Gördüğün gibi tuvaleti bile yok buranın.

– Ben burada seninle yaşarım.

– İki gün değişik gelir. Sonra patlarsın.

– Beni hiç sevdin mi Kunt?

– Çok. Yanındaydım, vardım ama sen yoktun.

Bir mızrak mesafesinde tuttun beni, uçuruma ittin.

Hep iktidardın. Ne yapayım istiyorsun? Esmâ'ya haksızlık edemem. "Sevgilim döndü, sen git" diyemem. Nasılsa kendiliğinden eriyip bitecek. Kaç kez sınıfta kaldı zaten. Ama şirin bir kadın. Hepsi bu. Yoksa hem çirkin hem de sevişirken hiçbir şey anlamıyorum.

– Beni istemediğini söyle öyleyse.

– Bunu söylememi mi yeğlersin? Sen bitirmiştin. Şimdi yeni bir alternatif sunuyorsun. Düşünmem gerek. Zamana gereksinmem var. Bekle.

– Çıldıracığım.

– Bunları geçen sefer uzun uzun konuşmadık mı? Kimseye danışma, kimseyle dertleşme. Seni dolduruşa getirmelerine izin verme. Bir ilişki bitemiyorsa, savunulası bir ilişkidir. Dış görünüşe prim tanımak gerekir. Benim kadar sen de hata yaptın. Sonucuna katlan. Bardak kırıldı. Bardağı onarabilir ya da yeni birer bardak sunabiliriz birbirimize. Her şey sana kalmış. Sana yazarım. Sen de ara beni, yapay olma. Çok paraya gereksinmem var.

– Yollarım.

– Sakın beni satın almak adına yollama. Gerçek bir dost olarak yolla. Anlaşıldı mı?

Ve yattık. Nisan ayıydı. Yunt dağları güzeldi. Kadının ise acılı. Her iki gövde fazlaca adrenalin salgıladığından, doyum müthiş oluyordu. Bir kitapta okumuştum. Kavga eden karı kocalar, yeniden seviştiklerinde haz oranları çoğalmış. Bizimki de öyle oldu. Tam doyuma ulaşacağımı hissettiğimde, dikiliverdim:

– Kızım walk-man istiyor. Bir türlü alamadım.

Bu nedenle arayamıyorum onu. Sen kızının her istediğini alabiliyorsun. Bu korkunç duyguyu bilemezsin.

Nefes nefese kalmasına çeyrek vardı, boğuk bir sesle yanıt verdi:

– Ben alırım, alırsız merak etme.

Daha hâlâ düşünüyorum. Ayla salt bir para ilişkisi miydi? Değildi galiba. Ya da öyleydi. İki yıl kadar önce, Ankara turnesinde gidip bulmuştum onu. Evliydi henüz. Listem gene kabarıktı. İzmir’de üç dört kadın, Ankara’da en azından iki yaralı eski sevgili. Bir ay sürdü Ankara turneleri. İki günlüğüne gittim ben. Ev tutmuşlar. Oyundan sonra hep birlikte sohbete daldık. Rakı sofrasında sabahladık. Eğlenmiştim. Güzel insanlar oyuncular. Her şeye açık. Kırk yıllık kocasıymışım gibi davrandılar bana. Yaşam öykülerinin komik yanlarını oynayarak anlattılar. İki kişilik yatakta seviştik daha sonra. Yedim, içtim, gezdim. Bana giysiler aldı ve ertesi gün, kitabımı dağıtan adamdan para alacağımı ileri sürüp, çıkıp gitmeye hazırlandım. Birgül’e randevu vermiştim. Akıllı bana takılı hoş bir kadın Birgül. Toplam dört aylık bir ilişkimiz olmuştu. Betül de Ankara’daydı. Araya onu da sıkıştırıracaktım. Ayla sokak kapısına yöneldi.

– Ben de geleceğim.

– Çok dolaşacağım sıkılırsın.

– Sıkılmam. Yanında olmak istiyorum. Bir aydır görüşmedik. Bugün matinem de yok.

– En geç iki saat sonra dönerim.

– Birlikte döneriz.

– Bak, bu insan hayatına ambargo uygulamaktır. Kimsenin bana müdahale etmesine izin vermem; senin bile. Zaten son mektuplarında savaştın benimle. Ben ise dertleşiyorum sürekli. Tırnak çıkartmak sana yakışmıyor. Burdayım işte. Beni bağımlı kılmak amacı gütmemeli senin gibi bir kadın. Hem bu acıtır beni. Benim bir şair olduğumu unutuyorsun.

– Özür dilerim sevgilim. Sen git; ben beklerim.

– Hiç param yok.

– Cüzdanına sen uyurken para koymuştum. Yetmezse gene veririm. Çok borcum var şu aralar.

– Bana soldan muhalefet yapma. Benim kadar borcun olamaz. Benim gibi açlık çekmen de mümkün değil. Dize, Barbi bebek ısmarladı. Ben pek anlamam. Sen alıver.

– Peki Elif'e de alacaktım zaten. Her iki kızıma birden alırım.

Gece geç vakit döndüm. Oyunları bitmişti. Yüzü allak bullak.

– Bu işe bir nokta koymanın zamanı geldi. Üstelik kocamdan utanır oldum. O her şeyiyle benim yanımda sen ise sürekli kaçaksın. Bana zaman ayıramıyorsun. Seni rahat bırakmam en doğru çözüm kanımcıca.

– Ben hiç istemiyorum beni bırakmanı. Ama tercihin buysa, bana evetlemek kalır.

– Nerdeydin?

– İşim uzun sürdü. Kitaplarımı satmışlar ama para vermediler namussuzlar. Anneme de uğradım. Üç

yıldır görüşememiştik.

– Annen Ankara’da mı?

– Evet.

– Neden söylemedin?

– Fazla konuşmasını sevmiyorum. Bu nedenle yalan söylediğim sonucunu çıkartıyor kimi küçük beyin sahipleri.

– Ben sana her zaman inandım. Abdullah, seni eskiden tanıyan bir devrimci yazar. Senden sakınmamı, bir ara muhbirlik bile yaptığını söyledi, ilk geldiğimiz gün. Onlar tutuklanmış, sen kurtulmuşsun ve hapisaneye sigara bile getirmemişsin. Hakkında kötü konuşanları dinlemiyorum. Ben kendi Kunt’umu tanıyor ve seviyorum.

– Ama beni sürekli yaralayıp aşağılıyorsun. Ben kuşkularının insanı olmamalıyım. Hakkımda kötü düşünenlerin karşısında kaya gibi sağlam durabilmelisin. Tümü beni kıskanıyor. Herhangi bir ikilemim, bir çelişkim olursa önce sen bileceksin.

– Şaziye’yi en son ben bildim.

– Önemli olsa bildirirdim. Bir hiçti o. Ve kendimi o konuda henüz bağışlamış değilim. Verilecek hesabım var.

Neden anımsıyorum bu ayrıntıları? Ayrıntılara takılıp bütünü gözardı edeceğim belki de. Acı çekiyorum. Daha doğrusu hakkım olan kadarını elde edemediğimi düşünüyorum. Ben hiçbirini bitirmek istemiyorum. Onlar tek başlarına var olma, hayatımda kalma girişiminde bulununca, son buluyor ilişkiler. Benliğim-

den ayırabildiğim kadarına razı gelenler sürekli kalabiliyorlar. Esmâ gibi. Sahi bir yıl olmuş Esmâ ile başlıyalı.

Kadıköy'de bir bodrum katı bile kiralamıştı Ayla. O kış kar yağdı sürekli. İki ay kadar gidemedim İstanbul'a. O da oyun nedeniyle İzmir'e gelemedi. Zaten Esmâ ile karşılaşmasını istemiyordum. Sonunda gittim. Arkadaşlarından, kendi evinden topladığı eşyalarla döşemiş bodrum katını. Yer yatağına uzandım.

– Kaderim bozuk benim. Hep asker hamaklarında, yer yataklarında geçti ömrüm.

– Günün birinde güzel bir evimiz olacak, göreceksin.

– Kocana âşıksın sen.

– Rastlantı payının çok önemli olduğuna inanıyorum. Bakarsın bir başkasına takılır kocam, çıkar gider.

– Sen bana tutkunsun, öyle mi?

– Evet... evet.

– Öyleyse sen bitir.

Yanıt verememişti. Seviştik. Yorulmuştum. Biraz şertçe ittim onu ve yastığı duvara dayayıp oturdum.

– Gazete aldın mı?

– *Cumhuriyet* aldım.

– *Nokta*, *Elele*, *Kadıncu*, *Varlık*, *Adam Sanat* da istiyorum.

– Tiyatroya giderken alırız.

– *Ana Britannica* fasiküllerini de alıp yollarsan sevinirim. Pahalı, alamıyorum. Çok da gerekli.

- Olur, alırım. Bir kez daha sevişelim mi?
- Karnım acıktı.
- Sahildeki lokantaya gideriz. Avans çektim.
- Ne kadar çektin?
- Yüz bin lira.
- Sen onu bana ver. Nasılsa bana harcayacaktın.

Sandviçle idare ederiz.

- Nasıl istersen. Bir kez daha sevişmek istiyorum. Seni çok özledim.

- Bak yavrucuğum. Bu işin depolaması olmaz. Ve ben çok yorgunum. Yunt dağlarını yürüyerek indim. Otobüste yanımda horlayan bir adam oturuyordu. Hiç uyuyamadım. Askere gitmiyorum ki! Daha çok sevişeceğiz nasılsa.

Ben jigolo değilim. Bu nedenle kadının her dediğini yapmak, ona teslim olmak zorunda da değilim. Ama kapatılıyor, dağa kaldırılıyorum sanki. Irzıma geçiliyor. Başlangıçta çok istedim Ayla'yı. Tam üç yıl geçti aradan. Artık eskisi kadar istemiyorum. O ise tırmandıkça tırmandı. Kalsın benimle ama baskı uygulamasın. Bencileyin kalsın.

- Bana baskı uygulama. Rahat ol.
- Haklısın. Özür dilerim Kunt. Beni seviyor musun?

- Bunu en iyi sen bilebilirsin. Bir ilişkinin yüzde altmış iyi gidiyorsa, gerideki yüzde kırk aksaklık önemsizdir. Ben bir şairim. Bir fırtına yaşamaktayım. Herkesin yangını kendinedir. İnsanların beynine girilemez. Ne var ki sen durulttun beni. Artık

sokak erkeği değilim. Sana bu açıdan da çok şey borçluyum. Ama beni yoruyorsun. Seni kocanla paylaşıyorum. Böyle bir erkeğe, hele Kunt Erdem'se o erkek, beni seviyor musun diye sormak hakkına sahip değilsin.

Sakin ol, acını tek başına yaşa, bekle demiştim. Bekleyemedi. Oyunu biter bitmez, Altı Mayıs günü İzmir'e geldi. Ben Salihli'deydim, kızlarımda. Eve birkaç kez uğrayıp, Turgay'ı aramış. O salak da Salihli'de olduğumu söylemiş. Bu da yetmiyormuş gibi, Ayla karıma telefon etmiş. Meryem-Ayla dayanışması ve görüşmesi! Olay böyle özetlenebilir. Ben kızlarımla anamın evindeydim. Telefon çaldı. Meryem beni tek başıma ve çağırıyordu. Kalkıp gittim. Bundan sonrası arabeek bir senaryo sanki. İçeri girdim. Meryem boynuma sarıldı.

– Lün yaptığın yeniden evlenme teklifini kabul ediyorum.

– Hayrola?

– Düşündüm ki kızlarımız için sana evet demem gerekiyor.

Kadınlar korkunç yaratıklar. Bir gece önce çocuklarım beni suçlamasınlar diye, ona evlenme teklif etmiştim. Reddedeceğini biliyordum. Etti de. Anı hâlâ walk-man bekliyordu. Eziktim.

– Üşüyorum.

– Hep üşürsün zaten. Gel ısıtayım seni.

Tam razı olacakken, hevesimi kursağıma tıkadı.

– Mutfakta seni çok seven ve senin için acı çeken

bir kadın var.

– Böyle bir kadın olamaz. Hiç olmadı.

– Ben seni öldürdüm Kunt. O kadının sayesinde de üstüne toprak örttüm. Ama o hâlâ seviyor.

Salonda oturuyoruz. Ayla girdi odaya. Kadınlardan korkmayan taş olur. Nasıl gelebilmiş buraya? Meryem neden kabul etmiş onu? Hiçbir erkek bunca haysiyetsiz davranamaz. Korktum.

– Bizim kaç çocuğumuz var Kunt?

Yanıtlamadım. Besbelli her şeyi uzun uzun konuşmuşlar. Kumpas kurmuşlar bana, akılları sıra.

– Hangi kızımız kan kanseri bizim, şeytan kulağına kurşun?

– Sesini yükseltmeden konuş.

– Söyleee. Hangisi?

– Bu senin iddiandı. Anı'nın gövdesinde siyah lekeler dolaşıyor, tahlil yaptırtacağım dememiş miydin?

– On yıl önceydi o.

– Bu yalanınla beni tutabileceğini, Nefise'den ayırabileceğini ummuştun.

Ayla ilk kez konuştu.

– Bunun gerçek olmadığını bildiğine göre, tanıştığımızdan bu yana, kanı da değişmedi Anı'nın; öyle değil mi?

Sustum.

– Sen ise daha beş ay öncesine kadar, Dize'ye ilik nakli yapıldığını, bu nedenle paraya gereksinmen olduğunu ve hafta sonu gelemeyeceğini bildirmiştin. Ne korkunç bir babasın sen!

– Beni kirletiyorsunuz, sürekli kirletiliyorum. Sizlerden utanıyorum.

Meryem devreye girdi yeniden:

– Çocuğunu nasıl öldürdüğünü de anlatsana sevgiline oldu olacak.

– Sadece itmiştim seni. Sen de kanama geçirdin.

– Hayır Kunt. Beni yere yıkıp üstümde tepindin.

Çocuk üç aylıktı.

– Nefise'ye âşıktım. Çocuğu bana silah olarak kullanmana izin veremezdim. Hayat ertelenmemeli.

– '87 yılı sonuna kadar da bana sürekli umut verip, döneceğini söylemedin mi? Yani Ayla hayatındayken, ben yok muydum? Ve diğerleri?

– Nafaka davası açmanı engellemek içindi tüm çabam.

– Ve utanmadan aynı kadına ev aldırıp, nafakalarını ödetmişsin.

Bastırdıkça bastırdılar; iğrençtiler. Birbirlerine ne kadar da benziyorlardı. Beni parçalamak istiyor, birbirlerine helal ediyorlardı. İş ki Esmâ'dan kopartsınlar. Mohaç seferine çıkmış, iki teçhizatsız kadın.

– Evini de Ayla almış, öyle mi? İçini de döşemiş. Hani ev bomboştu da, onun için kızlarını İzmir'e götürmiyordun?

– Kesin artık, yeter. Kimse bana hiçbir şey almadı.

– Banka makbuzlarını gördüm.

– Demek onları da gösterdi. Tamam o zaman. Borcum varsa öderim.

Ayla ağlıyordu çaktırmadan. Kısık sesle konuştu.

– Araba almışsın.

– Evet. Sekiz milyon borcum var. Onu da sen ödeyeceksin. Bundan sonra böyle.

Karım araya girdi.

– Sen en iyisi viziteni belirle. Ben yalnızca kızlarımı düşünüyorum. Artık baş başa konuşabilirsiniz.

Ve salondan çıkıp kapıyı kapattı. Ayla'nın kızlarına yolladığı bebek evi ve portatif org, salonun bir köşesinde. Bu olay bir senaryo olsa, kötü adam rolü benim besbelli. Ama en adisi kim, orası tartışılır. Bastırmam, dayanmam, bel vermemem gerek.

– Bunları neden yaptın?

– Bir türlü gelemedin. Çelişki dolu, umut veren iki mektup yazdın.

– Neden bekleyemedin?

– Keşke öğrenmeseydim tüm bunları.

– Gördün mü? Neden kurcaladın sanki geçmişimi?

– Keşke kızını hasta sanmayı sürdürüp üzülseydim, keşke tek kızın olduğunu ve karından iyice koptuğunu sansaydım.

– Gördün mü? Suç sende. Sen ırgaladın, deşeledin. Oysa arınıp silkelenip gelecektim.

– Hâlâ gelebilir misin?

– Böyle bir erkek istenebilir mi Ayla?

– Seni seviyorum. Bilmek, öğrenmek sevgiyi yok etmiyor ki!...

– Bu sevgi değil. Yenik düşmenin, kaybetmenin

verdiği hırçınlık. Geldim desem, bitireceksin kovacak-sın beni, biliyorum. Sen delisin.

– Evet. Sen benim deliliğimsin.

– Ne yapmayı düşünüyorsun?

– İzmir'e döneceğim.

– İyi öyleyse. Nasılsa araba var. Kızları alıp geti-reyim; gideriz.

– Hani annen Ankara'da oturuyordu?

– Altı ay Ankara'da oturur, altı ay burada.

– Varlıklı falan da değilmiş. Evin ilk altı milyonu-nu kimden almıştın?

– Sana ne? Kimden aldım sa aldım.

On dakika içinde getirdim Dize ile Anı'yı. Ayla ile kucaklaştılar. Ona "Teyze" dediler. "Çabuk olun" di-ye uyardım. Daha sonra karım ve Ayla kucaklaştılar. Birinden birinde karar kılısam kucaklaşabilirler mi-y-di? Kadınlar hain ve tuzak kurucudur. Onların hesap-larına dürüst, mert erkeğin akli ermez. Arabaya bin-dik.

– Araba aldığıını bilmiyordum.

– Benzin param yok.

Bir tomar on binlik verdi. Saydım; üç yüz kırk bin lira. Benzin aldım.

– Bir ilişkide artılar eksilerden fazla ise, o erkeği kaybetmemek adına çaba harcanmalıdır. Benim için, beni kazanmak için yapabileceğin bir şeyler var daha hâlâ.

– Nedir?

– Arabarın borcunu ödemek ve sakin olmak.

Terbiyesizsin sen.

– Adını koymak için geldim. Konumumu taşıyamaz oldum artık. Her gün ölüyorum. Senin deyişinle, bunca sınırdaki sallanmaktansa, yere çakılmak evladır. Bu taşkınlıklarımın nedeni sana olan kara sevdam, inan.

– Beni zorlama demiştim.

– Sen de, "Esmâ'yı seviyor musun?" diye sorduğumda, "Bilmiyorum" demiştin. Bu evetin yarısıdır.

– Aynı zamanda hayırın da yarısıdır. Bak Ayla hayatımda kal, ne olur. Göze al gitmemeyi.

– İzin vermiyorsun ki!

– Sen de hiç rahat duramadın ki!

– Her gün ölüyorum. İdama götürülür gibiyim. Her seferinde ipi boynumdan çıkartıyorlar.

– Başından beri ilişkimizin adı yoktu, Ayla. Bunu sen de biliyorsun. Biz cinselliğin kahkahası, yanlıştaki doğruyduk. Bunları sana yazmıştım. Yeniden oku.

– Tüm mektuplarını yırtıp attım.

– Buna hakkın yoktu.

– Kızının kan kanseri olduğunu nasıl söyleyebildin?

– Ben öyle bir şey demedim.

– Nasıl olur? Yalnız bana değil daha pek çok kişiye söyledin. Kevser'e "Bu yaz belki son yazım olacak kızım, kışa çıkacağını sanmıyorum" demiştin. Evi kızının üstüne yap dediğimde, nasılsa yaşamayacak, anasının mirasa konmasını istemem demiştin. Turgay da, senden yakındığım dönemlerde, "Kızına üzülmüyor,

ona anlayış göster" diye karşı çıktı bana hep. Birkaç kez de, kan değişimi nedeniyle para verdi sana.

– Bu konu kapanmayacak anlaşılan. Sevsen böyle davranmazdın. Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ben.

– Mektuplarında da var. Birkaçını sakladım.

– Sahi mi?

– Evet maalesef.

– Demek güzel mektupları yırtıp, böylelerini sakladın. Bunu da not ettim. Bir eksi puan da burdan aldın işte. Bu konudan kaç kez ve kimlere söz ettiğimi anımsamıyorum. Gelmediğim hafta sonları için bir gerekçe olarak kullanmışımdır, belki de. BİLMİYORUM.

Karşıyaka'da yemek yedik. Eve götürdüm onu. Üçüncü geliyordu. Birkaç kez anahtarı istemişti, vermemiştim. Onun evinin anahtarı ise kocasından ayrıldığından bu yana, cebimde duruyordu. Son gönderdiği Japon feneri avizeleri de takmıştım. Evi dolaştı.

– Çok güzel olmuş. Bir tek kilimleri tanımıyorum.

– Manisa'da ördüler.

– Bir tanesini bana versene.

– Sana yaptırtırım.

– Kalsın. Şaka söyledim.

– Verdiklerinin tümünü geri alabilirsin. Evi satar borcumu da öderim.

– Bana borcun yok.

– O halde her yerde "Ona ev aldım" deyip dur-

ma. Maddiyatçılığın böylesi sana yakışmıyor. Koope-
ratif battı. Bana vekaletname verirsen, arsanı, enayi-
nin birine satabilirim. Kendiminkini de satacağım.

– Nasıl istersen.

– Sana çok şey borçluyum. Bunu her yerde bağı-
ra bağıra söylemekteyim. Ama senin her cümle, her
satırın PARA ile başlıyor. Bu da sana hiç yakışmıyor.
Karıma anlattıklarından ötürü, senin namına ben
utanç duyuyorum.

– Dertleştik sadece. Hemcinsim o benim. Bir ka-
dının seni ne denli sevebileceğini en iyi anlayanlardan
biri üstelik. Gençliğini yemişsin onun.

– Nafakayı bile benim yerime birkaç kez gönder-
diğini söylemişsin.

– Yalan mı?

– İnsan bir dostu adına ödeme yapabilir. Bundan
söz etmek hakkına ise sahip değildir. Seni para konu-
sunda hiç zorladım mı? Kendin vermedin mi bile iste-
ye?

Koltuğa uzandı. Kötüydü. Zayıflamış, gözlerinin
altı halka halka kararmış. Beni gerçekten seviyor mu?
Sevse böyle davranmaz, ipliğini pazara çıkartmazdı.
Savunamıyor beni. Sevse yanlışlarımı da savunurdu.
Ya ben, seviyor muyum onu?

– Beni hâlâ istiyor musun?

– Evet.

– Bu yaptıklarınla ilişkiyi öldürdüğünün farkında
mısın?

– Hiç şansım kalmadı mı?

- Önce dost olalım.
- Tek olasılık dostluksa razıyım. Benden çok güç bir şey istiyorsun.
- İki milyona gereksinmem var.
- O kadar param yok.
- Sen bulursun, istesen. Ana paranı bozdur.
- Kızımı düşünmek zorundayım. Zaten onu çok üzdüm.

- Her şeyi var onun. Evlerin bile onun üstüne tapulu. Ve henüz on altı yaşında. Biraz gizlilik kat hayatına. Herkese her şeyi anlatma. Manik depresif'sin sen. Kendini onar, tedavi et. Bana para verdiğini bir tek kendine söyle, ille söyleyeceksen. Sana kimse karışmamalı çünkü sen güçlüsün. Ve bu senin hayatın. Onların reçeteleri sana iyi gelmez. Seni benim kadar kimse tanıyamaz. Sakın psikiyatra ilaçlatma kendini.

Yatak odasına geçtik. Altımızdaki yatak onun gönderdiği yatak. Yorgan ve çarşaflar da öyle. Üç gün önce Esma'yı getirmiştım eve. Çarşafların üzerinde uzun siyah saçları duruyor. Kızıl saçlar da var. Onlar da Ayşe'den kalma. Güzel sevişen bir kız. Sabah uyanıldığımızda bana, "Pişman mısın?" diye sormuştu. Böylece bir sıfır öne geçmiş oldu.

- Bu benim çeyiz yorganım, biliyor musun?
- Bin kere söyledin, bilmez olur muyum?
- Hani bu evi satıp İstanbul'a yerleşecektin?
- İstanbul'da evim olmadan bunu göze alamam.
- Satılacak bir tek depom kaldı. Satabilirim alırım.

– Sonra da kafama kakar, beni rezil edersin. Bağımsızlığıma, onuruma düşkünüm ben.

– Bu konumunu bağımsızlık olarak mı değerlendiriyorsun? Onur’a gelince...

– Bırak artık bunları. Bak bir kez daha koynumdasın, dört yıla inat. Mutlu ol. Mutlu musun?

– Bilemiyorum. Seni özlemişim. Gövdeni, sesini, tenini...

– İyi ya işte. Doya doya yaşa.

– Belki de son kez sevişiyoruz, öyle değil mi?

– Şablon uygulama. Bunu kimse bilemez ve ben seni eskitemedim. Gövdeni özlüyorum. Uzun süredir, kimse ile, seninle ulaştığım doyuma ulaşamıyorum.

– İyi ya işte. Gel bana, kal benimle. Öncelik hakkım var benim.

– Bunu haketmen, dediklerimi yapman lazım.

İki kez yattık. Bir buçuk yıl kadar önce, Şaziye nedeniyle İzmir’e çıkartma yapmıştı, aynı kadın. O zaman daha sevecendim. Turgay’ın evinde sevişmiştik.

– Yumuşak davran bana. Kabalık yapma, kırma beni. Zaten ben kendimi bağışlayamadım, demiştim.

O zaman evin borcu bitmemişti. Ayla’yı da gerçekten kaybetmek istemiyordum. Şimdi de arabanın borcu var. Dış görünüşe göre jigoloyum ben. Tek boyutlu bakış açısı beni bu konuma yerleştirebilir. Oysa bu varsayım doğru olsa, bu kez de yumuşak davranır, yalvarırdım. Demek ki benim gerçekliğim jigololuk değil. Kaldı ki galiba arabanın borcu morcu da yok. Toplu param vardı, Esmâ da katkıda bulundu, oldu bitti.

Ona kahve pişirdim. Hep o hizmet etmiştir bana. İlk kez ben ettim.

– Bu, geçen yaz senin bana çaldığın neskafe. Hâlâ bitiremedim. Her yer seninle dolu zaten.

– Yerinde olmak istemezdim.

– Son telefon konuşmamızda bana altın vereceğini söylemiştin.

– Getirdim.

Çantasından küçük, kırmızı kadife bir torba çıkarttı. Alamayacağımı söyledim. Baktım torbayı çantasına koymak üzere; engel oldum.

– Yanlış anladın. Ben almak istemiyorum ama getirdiğine göre, benim artık o altın. Herhangi bir yere bırakabilirsin.

Avizeye taktı torbayı.

– Sahte olma ihtimali var mı Ayla?

– Isırırsan anlarsın sevgilim.

Odanın ortasında yarı çıplak duruyor. Gözleri bir ölü balığın gözleri; hani ferî sönmüş derler, işte öylesi. Beni öldürebileceğine inanıyorum. Yapabilir. Bir oyunun son perdesini oynar gibiyiz.

– Biliyor musun Ayla, sen bir tek sahnede oynamıyorsun. Bütün yaşantın oyun senin.

– Dediğin doğru olsa kuralına göre oynar, bunca acı çekmezdim. Su katılmamış oyuncu sensin Kunt.

Ve kalkıp ısırdım altını. Beni öldürdü aklı sıra. Ne var ki aşağıladığı kendisiydi. Üç yüz kırk bin lira ve bir altın. Bir kez daha seviştim onunla ve ertesi sabah otobüse götürdüm. Sisi pastanesinde tanışmıştık.

Gene orada kahvaltı ettik. Etkilendim bir an. Ne olurdu sanki bütün bunlar karabasan olsa ve el ele sürdürebilseydik günlerimizi. Esmâ, buluştuğumuzda boynumdaki morlukları görmüştür görmesine. Hiçbir şey sormadı. Yalnızca Ayla'nın saçlarını eliyle iteledi yataкта. Hangisininki aşk bilmiyorum. Ben hangi birini seviyorum; onu da bilmiyorum. Kayıp gidiyorum, öylesine. Yeni tanışacağım kızlar, kadınlar ürpertiyor beni. Kimi zaman sokak erkeğiyim; kimi zaman yolkı atı. Durulmadan ölmek istiyorum; yüreğim ökseye yakalanmış bir kuşun yüreği.

Daha 'sonra Ayla'nın kooperatifteki arsa payını, Esmâ'ya sattım. Sonra da ondan kendim satın almışçasına, arsayı kendi üstüme geçirttim. Ayla'nın yazlık evi vardı ve bu arsayı bana, yıllar önce helal etmişti. Kooperatif başkanı planımı bozdu. İki Haziran günü toplantı vardı. İşlemleri tamamlayacaktım. Baktım Ayla, Kevser'i de yanına katıp gelmiş. Azilname de çekmişler, vekâletnameye ilişkin olarak. Tüccar kafalı, mal mülk delisi, ikisi de. Korkunç bir şey!... İş pişkinliğe vurdum. Oysa İzmir dönüşü, birkaç kez aramıştı beni duygu tüccarı Ayla ve yumuşak konuşmuştu. Bir iki gün kadar önce de bitirdiğini bildiren, kendince sert bir konuşma yapıp, hakaretler yağdırmıştı. Bu kadın dengesiz kuşkusuz. Bir yalvarıyor, bir yangın çıkarıyor. Yeniden su oluyor, hemen ardından donup buz kesiyor. Ne zaman okyanusta sıcak su akıntısı, ne zaman fırtına anlayamadım.

ANLADIĞIM TEK ŞEY, ÇEKTİKLERİNİ HA-

KEDİYOR. Kavuştu arsasına... İstesem vermeyebilirdim. Lütufta bulundum. Utandırdım onu. Bir ara beni içerki odaya çağırdı. Ağlıyordu.

– Beni teslim ettin, dedi. Bir tek bunu affetmiyorum. Beni kızıma, Kevser’e, doktoruma, dostlarıma, iyiliğim için gerekçesiyle bana engel olanlara teslim ettin. Bunu yapmayacaktın Kunt.

Öptüm onu. Beni gerçekten etkiledi bu sözler. Kevser odaya hışımla girdi.

– Artık yeşil ışık yakamayacaksın bu kadına Kunt. Ne konuşacaksanız önümde konuşun.

Kooperatif başkanına olsun, diğer yönetim kurulu üyelerine olsun, benim kadar Ayla da rezil oldu kanımca. Israrı, gözyaşları biktırıcıydı. Üstelik Ayça’nın telefonunu dinlemek cüretini de gösterdi. Ayça’cık başımdan kibarca savmak istediğim, birkaç kez sevişmişliğim olan, bir öğrencim. On dokuz yaşında. Telefonda, sandığımdan iyi olduğunu söyledi; ben de arada bir ayrı kalmanın iyi olduğunu, beni okuldan arayabileceğini, meşgul olduğum için buluşamayacağımızı söyledim. Baktım Ayla diğer odadan dinlemiş telefon konuşmamızı; paralelden. Kooperatiftekiler de garip şekilde ondan yana tavır almaktalar. Benden kurtulmak istiyorlar. Yönetim kurulundan atılırsam, paraları ben-siz yiyecekler.

Birlikmiş borcunu ödedi daha sonra. Taktik hatası yapmamış olsam bu para şimdi cebimde olacak, ya da benim adıma ödenecekti. Ya da Ayla’m yaralarımı sarmaya devam edecek, mutlu olacaktık.Ya da... Bil-

miyorum! Hiçbir zaman bilemedim!...

Üç saat kadar sonra, toplantı bitiminde, Kevser'in tüm karşı koyuşuna rağmen, Sevinç pastanesinde buluştuk; üçümüz. Tam beş saat konuştuk. Aslında hiçbir şey konuşamadık, denetim altındaydık çünkü. Elimde son mektubu vardı. Bir kez daha okudum onu. İğrenç bir mektup!... Diğer mektuplarından alıntı yapmadım ama, bir kadının ne mene bencil olabileceğinin kanıtı olarak, bu son mektubu aktarmak istiyorum. Diğerleri özetle, "Kal benimle, erkeğim olarak kalmasan bile dostum olarak kal; izin ver anan olayım, benimle dertleş; sana katkıda bulunayım" gibisinden çok sayıda mektuptu.

Ne kadar çok istemiştim onu 1985'ten bu yana. Böylesi bir mektubu nasıl yazabildi? Ve daha hâlâ nasıl isteyebiliyor beni? Çıldırmak işten değil. Ama beni kimse öldüremez. Dimdik ayaktayım. Kanatlarımı kopartmak olanaksızdır. Zaten kanatsız uçarım ben.

*Mayıs ayında
Sensiz bir yer*

Kunt, sen nesen be anam! Kötülüğün, habisliğin, çirkinliğin bile bir raconu olmalı, değil mi? Hitler intihar ettiğiğinde yanında, onunla birlikte canına kıyabilen bir kadın vardı: Eva Braun. Bu açıdan Hitler bile beraat edebilir. Ne yaptıysa inancı uğrunda yaptı çünkü. Sen Hitler'e bin basarsın. Sen TEK'sin. "Korkunç bir şey olmalı, bedeninin ölmeden soğuması" dizeni en iyi sen duyumsuyor olmalısın. Sahi hiç yaşadın mı? Sürekli hastalıktan ya-

kındın dört yıldır. Hiç kuşkun olmasın hastalığa kavuşacaksın. Hem de kızlarından birine yakıştırdığın lösemiye kavuşacaksın.

Bunca adilik taşınamaz ama sen bu konuda dayanıklı bir hamal, bir ırgatsın. İğrençsin ama korkunç değilsin. Fire veriyorsun. Sevmeyi öğrenememişsin. Bu nedenle bir kadından para sızdırmanın tek yolunun, kendini acındırmaktan geçtiğini sanıyorsun. "Kızım kanser, kör oluyorum, midemdeki yara iç kanama yaptı, veremim galiba, röntgen çektirelim" ve giderek "kooperatif battı, arsaları bir an önce satalım." Kuyruklu yalan örgütlü olmalı. Bak ben senden bunca şey öğrendim. Sen de benden yalanların örgütlenmesi gerektiğini öğrenmiş ol yoksa günün birinde vururlar seni.

Seni tanıdığım güne lanet etmedim çünkü kendimi seviyorum. Sana bir tek şeyi helal etmiyorum: Kendimi. Sana duyduğum şefkati, aşkı, tutkuyu, sana inanmış olmamı, yaraları sarılması gereken Kunt'u, sana duymuş olduğum saygıyı helal etmiyorum. Gerisi zaten sırtında yüküdür senin. Ama bundan böyle dikkat et. Yoksa dizelelerini süsleyen uçurumlar, yarlar, düşeceğin girdabın yanında hiç kalacaktır. Sen leş yiyen hir akbabasın.

Bu ilişkiyi kendi adıma savunabilmek için tek gerekçem var. Seni sevdim.

Ayla Eray

Seviyesiz bir mektup bu. Oysa benim ona yazdığım mektuplar seviyeli ve güzeldi. Bu nedenle kendimden yanayım. Ben bitirmedim, kirletmedim ilişkiyi.

Kevser saldırıya geçti Sevinç pastanesinde:

- Ben ilişkinizi yakından izledim; sizlerle birlikte yaşadım ve destekledim ikinizi. Özetle durum nedir?

- Beni amorf hale getirdi. Bunca korkunç bir insanla birlikte olması zararınadır.

- O her şeye razı. Afyon yutmuş gibi. Sen ne istiyorsun? Bitirmek mi? Zaten bitmiş, çürümüş bir ilişki, bana kalırsa.

- Ben de bundan böyle, beni böyle değerlendiren bir kadınla birlikte olamam.

- Olmak ister miydin? Zorunlu olarak mı vazgeçiyorsun?

- Altı Mayıs'tan beri hiçbir kadınla birlikte olmadım. Sen tabii gene yeşil ışık yaktığımı iddia edeceksin Kevser.

- Sen profesyonelsin Kunt ama artık çevresine zarar verdiği için, kararlarına dahlimiz olacak.

- Haksızlık bu. Onun yerine düşünüyorsunuz. Ne yapsanız sıkıntısını yok edemezsiniz. Onun ilacı ben'im.

- Tımarhaneye kapatacaktı doktoru. Kızı karşı çıktı. "Deli kadının kızı dedirtmem kendime" diye haykırdı. Bunca insanı üzmeye utanmıyor musun?

- Bırakın acısını yoğun yaşasın ve eskitsin.

- Bu arada da sana para yardımını sürdürsün. Öyle değil mi?

Sonunda Ayla'm da konuştu. Evet Ayla'mdı o benim. Onu tek başına bırakmıştım, yardım etmemiştim. Kaybeden bendim. Acınacak durumda olan da o.

– Her şey çok güzeldi seninle, dedi. Birlikte üretecek, seyahate çıkacak, üç kızımızla yaz geçirecektik. Ben böyle kurguladım, böyle olmasını istedim.

– Senden böyle bir şey istenebilir mi? Sen bencilsin Ayla. O yaratıklarla baş edemez, beni yer bitirirsin.

– Yaratık dediğin kimler?

– Kızlarım pek tabii. Dize ile Anı.

Kevser saldırdı. Ayşe'den söz etti. Onu tanıyor-muş. Ayşe'yi göze alabilirim aslında; aklım takılı ama hakkımda kötü düşünüyormuş. Oysa kırk beş dakika sevişme sonucu, bana borç olarak yüz bin lira vermiş-ti, geçen ay. Hâlâ ödeyemedim.

– Başka neler söyledi benim için?

– Senden nefret ettiğini söyledi.

Saat gecenin onbirinde başım ağrımaya başladı. Çok sıkıldım.

Sevgili Ayla;

Yazılması gereken şeyler böylesine çoğalınca insan yazamaz hale geliyor. Şimdiki gibi. Tam bu noktadayım işte. Seni çok yordum. Öncesini söylemeyeceğim. Ama şu son yirmi günde sen beni düşünemeyeceğin kadar çok yordun. Taştyamaz hale geldim. Yeterince yorgunum zaten. Bir de sen yüklenme.

İçinde "Mutlu Aşk Yoktur" kitabı çıkan mektubunu ve daha önce de 10.3.1989 tarihli mektuplarını aldım henüz. Bir insan daha çok aşağılanamaz. Çelişik, anlaşılmaz, kahredici. İnsanın ölesi geliyor. İyi mi? Daha da

tuhafı, her satır, bismillah der gibi "para" ile başlıyor. Onun belirleyiciliğiyle. Sana göre ilişkinin temelinde "para" vardı. Benim varlığım ona bağlıydı. Buna inanıyor-sun. Gerçekten ben o üç lira için mi vardım? Hem o ka-dar para için bir insan taşınır mı? Ben taşır mıyım? Hem jigolo olduğumu, olabileceğimi hiç düşünmedim. Bu yüzden rahatım.

Boşver. Ama şunları bil. Kendime ilişkin bile hiçbir şey bilmiyorum. Bundan eminim. Ama bana müdahale edilmesini de istemiyorum. Bu yüzden üstüme gelme. So-ğukkanlı ol. Beni güç duruma düşürme. İkilemelerini ba-na bulaştırma. Konuşalım derdim ama bu ara gelmem olanaksız. Anla bunu, anla lütfen. Anla!

Senden bir isteğim var: Üstüme gelme. Israr etme. Eskisi gibi ol. Eskisi gibi ilgisiz davran. Söylediklerin, sal-dırıların kahrediyor beni. Söyleme. Davranışların duyar-lı olsun yeter. Bunu anla! Anla!

*Olmadığım oranda varım. Sen de!
Başka bir zaman, bir başka yerde.
Fış göndermişsin, çok etkilendim.*

Kunt (Jean Valjean)

Sevgili Ayla;

Her şeyin bir düş olduğunu sanıyordum. Değilmiş ya da düş gerçekleşti. Yıl 1976. Diyarbakır. Karınca Ki-tabevi. Silahı en çok sevdiğim günler. Yüzün düşüyor ka-rıştırdığım kitabın sayfalarına, düş başlıyor. Neler geçi-yor aklımdan bir bilsen. Seninle bölüşüyorum yapabile-

ceğim her şeyi. Yakınımda, yanımda oluyorsun, dokunabiliyorum sana, sesini duyabiliyorum, tartışıyoruz, birbirimize kızıyoruz... Sonra uzağıma düşüyorsun. Yazıyorum sana. İçimden geldiği gibi. Senin bilmediğin, hiç bilmeyeceğin bu belki de. Bir günlük tutuyorum. Böylesine doğal, Montaigne gibi yazınca marazi ve yalan bir dil mi kullanılmış oluyor? Yazdıklarım beni yansıtıyorsa mutlu olurum, inan. Hem bir şey daha açığa çıkıyor: Demek ki senin dediğin gibi değil. Tam tersi, yazdıklarımın adamı olduğum çıkıyor ortaya.

Bak, sonunda yazdın işte bana. Artık gerçeksın, artık varsın. Sonunda seni yarattım, varlık nedenin oldum. Sana yazdığım mektupları okudun. Ayıkladın, iade etmek yerine çoğunu yırtıp atacak kadar insanlaştın. Bu, daha çok bana benzemen anlamına gelmez mi? Bu kadarla kalsa iyi. Bak, insanlaşır insanlaşmaz ardından neler geldi: Ben hep bir kın olarak kaldım sense bir hançer oldun hep. Sen bunu şöyle dile getiriyorsun: Beni sadece iyi sevişen bir erkek olarak değerlendirdiğini söylüyorsun. Sahi, ben seni yaratınca ne oldum? O süreci yaşarken neydim? Bir eşya olduğumu hiç düşünmemiştim. Herkese kucak kucak sevgi dağıtmanın bedeli mi bu?

Bir şey daha var: Doğru, yeri ve zamanı sağlıklı saptanmamışsa önce dostluklar biter duygusal ilişkilerde. Sonra, o beraberlik, aşk ve buruk gülümseyişler öldürülür. Anlayacağın ilişki bitse de dost kalmak anlayışı moda ama gerçekleştirilmesi o kadar kolay değil. Bunu becerebilmek için acün kadar bir yüreğe gerek var. Benim-

ki de o kadar büyük değil. Ama bütün vücudumun yürek olması mutlu ediyor beni. İşte senin hiç anlamadığın şey buydu. İnan ki buydu.

Sevseydin yıkılırdın, biliyorum. Hüzünlenmiş olmanı da anlamış değilim. Olsun. Ben zaten bu dünyada bir şakayım. Üç yıldır da senin yaptığın bir şakayım. Yunt dağları gene esmer ve hurçın. Senden bencilliği öğrendim. İyi değilim. İşim zor. Zamanım az. Tam sınırdayım. Bir bıçağın ağzında. Nereden başlayacağımı biliyorum: Ayla'yı yeniden yaratacağım. Ayla'yı seviyorum. Biliyorum, o var.

Kunt

Ayla'ya son mektup;

Saat 00.18. Günlerdir hiç uyumuyorum. Beni rahatsız eden bana yaşattıklarınız değil sadece. Daha önemlisi yanlış anlaşılmayı hazmedemiyorum. Gene biliyorum ki beni anlamış olsaydınız, (Meryem ve sen) bana böylesine uçurum olmazdınız. Yaptıklarınızı hak etmediğimi fark eder, daha düzeyli davranırdınız.

Bir boşluğa itilmiş gibiyim. Dipsiz bir kuyu. Düşüyor, dlişüyorum. Şiddetle bitsin istiyorum bu düşüş. Yere çakılıp paramparça olayım istiyorum. Artık her şeyi yapabilecek bir nihilistim. Dünyaya karşı değil ama kendime karşı mükemmel bir anarşistim. Bana uçurum olanlara duyduğum kin dönüştürücü olmayınca kendime saldırıyorum. Hem av hem avcı sayılırım. Yaptığım yanlış ve doğrular size aittir. Diyalektik olarak etkilerinizin tepkisel karşılığı. Aslında gösterdiğim tepkiler gene kendime

yönelik. Özetle gene edilgenlik benimkisi. Bir kadehim ben. Şarabımı üretir sizlere sunarım. Siz ise yudumlar, fırlatır atarsınız. Ben çıplak betonun üzerine düşer, bir daha paramparça olurum.

ZooLoji okudun mu hiç? Peygamberöküzü adlı bir böcek var. Ürpertici. Sevişip hamile kaldıktan sonra, dışı olan erkeğini yiyor. Sen işe mülk edinemediğini yemeğe kalkıyorsun. Bunları düşünüyorum. Psikoloğa gittiğini söyledin. Yalnız seni uyarmak isterim. Beni ve kendini bu noktaya nasıl vardırduğunun anlaşılması için ta baştan beri olanları eksiksiz, bağışla, yalansız anlatmalısın. Buna özen göster. Çünkü sen Raskolnikov'sun. Kendini çok zeki sanıyorsun. Genellikle de her şeyi eksik anlatıyorsun.

Hoşçakal
Kunt

Ne olur kimse hakkımda kötü düşünmese. Bir sesiz harf gibi yaşıyorum. Çok yorgunum. Her zamanki gibi. Beceriksizim ama erdemliyim. Ayla'yı kapıp kaçırma istiyorum belki ama üşeniyorum. Geçmişe dönüşler yapıyor beynim. Güzel o. İyi o. Sırtım güneşten cılk yara olduğunda nasıl kremlemişti her yerimi. Parmakları dokunmaya kıyamıyordu sanki; öylesine sevecendi. Bir soluk gibi, bir nefes gibi. Lelouch'un video bantlarını getirirdi ve bana sabahlara kadar çevirirdi, izlemek istediğim filimleri. Birlikte kaç kez yüzdük sahi? Ben hep tek yüzerdim. O da bana sarılmak isterdi, denizde. Aslında ben onu uzak tuttum, bir mızrak

mesafesinde. Doyumsuzum çünkü. Yetinemiyorum ve şu anda, Kevser'i alt edip bu küçülmüş, kuş kadar kalmış kadını mı kaçırmak istiyorum. Beceremem, tembelim. Başım ağrıyor.

Bir keresinde paket postasıyla yolladığı nesneler arasından, gözleri oynayan balıklı, ayılı çıkartmalar çıkmıştı. Bir bebek gibi mi sevdi beni? Koynumdayken kadındı. Yatağın dışında ana. Konuşup tartışırken hem öğrenci, hem hoca. Onu sevdim. Ne olur inanın, sevdim onu. Şiirlerimi kanımla yazıyorum. Hiçbir şiirim şairini reddedemez. Yani yazdıklarımın adamıyım. Beni gerçekten sevecek bir kadının kölesi olabilirim. Bir önceki aşkın isyanı diğerine ihtilal. Hep bunu yaşadım. Hep yaralı kadınlar çıktı karşıma. Bana sahiplenmeye kalkışmayacak kadın, beni kazanacaktır. Gene geziyor beynim. Anıların saldırısı bu. Freud'un bir kişilik testini uygulamıştı bana Ayla'cık. Sevdığım üç hayvanı, sevme sırama göre sayacaktım. Saydım ben de: At- Kuzu-Yılan.

– İlk iki hayvan senin dış görünüşün. Yani seni bir at ve bir kuzu olarak değerlendiriyor dış gözler ama sen aslında bir yilansın.

Kevser'le Ayla'yı arabaya bindirdim ve vedalaşmak istemedim. Ayşe'yi aradım daha sonra. Yüz bin lirasını bir zarfa koymuştum. Kabul etmedi. Yalnızca öptü beni ve kaçtı.

– Seni göze alamam. Korkuyorum. Ayla'ya ve daha öncekilere yaptıkların anlaşılır gibi değil, Kunt.

– Ya onun bana yaptıkları, yaşattıkları?

- Bilemiyorum. Onu seviyordum ben.
- Gerçek yüzünü tanısan sevmezdin. Bir oyuncu o. Hoşça kal.

Bir kez de telefonda konuştuk Ayla ile. Alanya'ya gidiyormuş. "Gitme" dedim. "Belki bir çılgınlık yapıp gelebilirim. Zaten Esmâ bana zaman ayıramıyor. Varla yok arası bir ilişki onunla aramdaki. Sen farklısın. Ve hiçbir şey konuşamadık Sevinç Pastanesi'nde". Oysa konuşmuştuk. Sen bitiriyorsun, ben değil dediğimde, Kevser atılmıştı:

- Tamam Ayla. Sen bitirmiş ol. Bırak uçurumların, acıların şairi, büyük şair rahatlıkla esinlensin bu bitişten ve anıların hücumundan söz etsin dizelerinde, utanmadan. Hiç mutlu olmamış baksana, hep saldırıya uğramış. Herkes haksızlık etmiş ona. Saf o, tertemiz.

- Ben iyi bir şairim. Ansiklopedilere bile geçtim.
- Sen Eflatun'sun belki de. Senin kadar iyi bir düşünür, erdemli bir insan yok çevrede.

- Evet öyle. Çok doğru.

- Kadınlar da dayanamıyor sana. Tapıyor, paspas oluyorlar. Benim salak arkadaşım gibi.

- Bu yanıtlar seni kızdıracak ama haklısın, çok doğru.

- İrzına geçiyorlar, sen Kordon'da kendince savruk dolaşırken. Onlar seni seçiyor, sen onları değil.

- Neden böyle konuşuyorsun Kevser? Sen beni severdin.

– Senden nefret ediyorum çünkü benim de duygularımı istismar ettin. Dört yıldır kanserli kızın nede niyle acı çektim ben. Koparttığın kaktüsleri, siz Bitez'i terk ettiğinizde, çadırınıza baş başa yerleştirmiştim. Bunlar Kunt ile Ayla diye düşünmüştüm. Lanet olsun.

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hepsinin canı cehenneme. Yenilenmek istiyorum. Pislik yumağına dönüştürdüler beni. Kozamı çirkefle ördürttüler bana. Param yok... Param yok. Hiç olmadı. Yazmalıyım, çalışmalıyım.....

Karıma döndüm. Bir aydır kızlarım, karım, mutluyum. Yeniden evleneceğiz. Ve yakamı bırakacak kahpe kadınlar, salak kızlar. İhanete paydos artık. İlk kez gerçekten mutluyum. Kurtuldum.....

Esmâ ile evlendim ben. Beyaz gelinliği, kuğu boyununu sergiliyordu. Beni kimsenin yıpratmasına izin vermeyecek. Bir de erkek çocuk doğurursa bana, Ayla salağı aramaz artık beni, eminim...

Salak olmasına salak ama bana tutkun. Cıvcivim o benim. İki kızımı alıp yazlığına gittim. Sevindi, delirdi! Senaryo yazıyorum, başrolünü oynayacak. Sımsıkı sarılıyor bana geceleri. Tüm arkadaşlarından koptu, Kunt nedeniyle. Mutluyum. Hiç olamadığımca mutlu. Avrupa'ya gideceğiz. Bodrum'daki ev bitsin, bana verecek. Evlenmek de istemiyor.....

Aslında Nefise'yi aradım. Kocasından boşandı. Beni hiç unutamamış. Hayatımın kadını o. İki oğluna

babalık etmem gerekecek.

Türkcan, Meliha, Handan, Betül, Rabia... neredesiniz? Özlesem hangi duygum değişir? Adres defterleri çoktan değişmiş olmalı. Onların yaşamı tutunulması olanaksız bir yamaçtı benim için. Gene onlara göndermek istediğim mektubun pulu çoktan eskidi. Herkes bulunduğu yerden hızla kayıyor. Sadece yaşanan bu kayıp gitme. Aslında bir yok oluş süreci. İliklerime kadar yalnızım. Bu yüzden üşüyorum. Dalları budanık bir ağaç görsem ürküyorum. Paranın yurdu yok. O vebayı silah edinmiş bir ordudur. Bir güçtür ve sadece korku biriktirir.

ÖLÜM

Arabayı çarpmışım. Kâbus bütün bunlar kuşkusuz. Ya da bedduası tuttu birinden birinin. Hastaneden çıktığımda, yüzüm gözüm sarılı, Günnur ile karşılaştım Venezia'da.

– Sevgilim olur musun, Günnur?

– Hayır.

– Neden?

– Çünkü seni tanıyorum.

– Bana geçmiş olsun, demiyecek misin?

– Geçmiş olsun.

– Faşistlerin saldırısına uğradım. Parçaladılar beni ama ağzımdan "güte" ilişkin, tek kelime alamadılar.

– Boşver. Kaza geçirdiğini, arabanın parçalandı-

ğını duydum.

– Kızıma giderken oldu. Ege Üniversitesi'nde gene kanı değişecekti. O panikle direğe çarptım.

– Bak, kızlarının sağlıklı olduklarını da biliyorum. Ne olur kes artık. Biliyor musun sana çok acıyorum.

– Bu iyi işte. Bana elini uzat. Beni anlamaya çalış.

Yunt dağlarındayım yeniden. İlk kez ben arıyorum Ayla'yı. Telefondaki sesi neşeli sanki.

– Beni hâlâ istiyor musun?

Susuyor.

– Söyle, istiyor musun?

Dalga geçer gibi yanıtlıyor sanki.

– Evet istiyorum canım. Sen geliyorum de, kimse kısıtlayamaz beni.

– Kaç yıllığına istiyorsun?

– Üç yıllığına.

– Oldu. Yüz elli milyon nakit verirsen gelirim. Okuldan istifa ederim. Herkesi eker gelirim. Tamam mı?

Hat karışıyor. Duyamıyorum. Duymak istemiyorum. Her yerde bana para vermiş olduğunu söylemesi kızdırdı beni. Bu nedenle ettim o çirkin telefonu. Ben parasını değil, onu istemiştim. Hem parasını, hem kendini istemiş olmam anlaşılabilir değil mi?

Bir ölüyüm ben!... Kaç kez öldüm hatırlamıyorum. Yunt dağlarında hüsn-ü yusuf topluyorum. Sar beni Handan. Seni çok üzdüm. Yalnız ölmek istemiyor-

rum. İnsan ölürken yalnızdır demeyin. Sar beni Mer-
yem, karıcığım. Esmâ'm, Şaziye'm, Sonnur.

Defol git Ayla. Sen de Nefise. Defol git!... Nefi-
se'm. Hayatta en sevdiğim kadın. Bir fazlası olamaz.

Bu yaşanan olayları ancak TUTKU açıklar. Ve
ben her saniyemi tutkun yaşadım. Kimi zaman artılar,
kimi zaman eksiler kuşattıysa yaşantımı, suç TUT-
KU'nundur.

Hoşça kalın kadınlarım.
Merhaba dizelerim.
Merhaba yeni kadınlar, kızlar...
NEFİSE'm.

*

USTANIN ADI TUTKU YAŞI MİLAT TAN ESKİ

*Nedendir bilir misiniz
Akşamın kızıllığı vursa da yanaklarına
mahzun yeldeğirmenlerinin
Kâh dingin kâh hoyrat poyraza
Yorgun ama kararlı direnmesi
suskun*

*Nedir bu kara sevda ki bıkmaz bundan hiç
Ve nedendir narin rüzgâr güllerinin
Solurken doğa nefesini
Şafaktan guruba
guruptan şafağa*

*bir o yana
bir bu yana
döne döne dans etmesi
küskün*

Nedir cılız kanatlarındaki tükenmeyen güç

Candamarlarına yürüyüverdi mi su

Güneşçiçekleri çiçeği durur

Çekmeden gözlerine

pembe buğusunu baharın

Kendini güneşin prangasına vurur

Nedendir güneşçiçeklerinin

ilk ışıklarından sabahın

günbatımına değin

inat ve sabırla

güneşe dönmesi

süzgün

Nedir çiçeği güneşe tutsak eden suç

Deli kavgalara mı girmedim

Aşklar mı yaşamadım dolu dolu

Hapisler mi yatmadım

Vurdum kılıcımı yaşamın kördüğümüne

Gerçeğin eşiğine vardım

Neden acı bir zevk alır yontulmaktan kayalar

Yüzlerinde yüzyılların freski

Çağlar boyu işlemekte kayaları dalgalar

Köpükleri keski

*Karanlık bir ocakta
Çeliğe su veriyor sır
Menevişte kıvılcım*

gözlerinde tutku

alnında ter boncuk boncuk taş baskı

*USTANIN ADI TUTKU
YAŞI MİLLATTAN ESKİ*

Yücelay Sal

*

Kunt Erdem, bir Nisan sabahı, Yunt dağlarındaki odasında ölü bulundu. Steril bir enjektörle, kendine yüksek dozda ensülin zerk etmiş. Bu öyküyü yanıbaşında bulmuşlar, taslak halinde. Başkaca herhangi bir not, ya da pusula yokmuş.

.....

Fusun Erbulak
Ocak-Haziran 1989
(İstanbul-Alanya-Selimpaşa)

Füsun Erbulak'ın ilk kitabı olan **NIÇİN GEÇ KALDIM**'in arka kapağına, eşi Altan Erbulak şunları yazmıştı: "Füsun bir 'yazar' değildir. O, eksiklikleri ve yanlışlıkları dostun düşmanın yüzüne karşı söylemesini bilen bir tiyatro sanatçısıdır. son yılların sosyo ekonomik ve siyasal ortamı içinde.. çevresindeki olayları hiçbir 'edebi öge'ye dayanmadan yazması, onun ne derece içten bir kişi olduğunu kanıtlamaktadır.."

Elinizdeki bu kitap için, yukarıdaki sözlere eklenecek tek şey, Füsun Erbulak'taki tiyatro tutkusunun yazarlık tutkusuyla yer değiştirdiği ve Füsun'un **Güneş** gazetesindeki kadın sayfasındaki sütunuyla olsun, bu ve bunu izleyecek diğer kitaplarıyla olsun gerçekten yazarlığa soyunduğudur...